

ပုဏ္ဏမိ

အိပ်မက်တို့ရဲ့ အဆုံးသတ်အဖြေ

အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီးလို့ ဘယ်လောက်မှ မကြာလိုက်ရသေးခင် အချိန်လေး အတွင်းမှာ ပဲ အဲဒီအိပ်မက်ကလေးကို "မိန်း"က စတင်မြင်မက်တော့သည်။ ။ "အဲဒါဟာ အိပ်မက်ပဲ ... ငါအိပ်မက် မက်နေတာ"ဆိုတာ ကိုလည်း အိပ်မက်,မက် အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်ညလုံး တောက်လျှောက် မိန်းက အမှန်အတိုင်း သိနေခဲ့ပြန်သည်။ ။

အခန်း(၁)

မနေ့က ညကပဲ ကြားလူ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုနဲ့ သိမြင်၊ စကားလက်ဆုံကျခဲ့ကြတဲ့ ကောင်ကလေး။ ညပွဲရဲ့ မီးအလင်းရောင်တွေအောက်မှာ တလက်လက်ဖြာ၊ တောက်ပနေခဲ့တဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ မနက်ခင်း နေထွက်တပြု မှုန်ရီချိန်မှာ တော့ ဒီလောက်ပဲ လွဲချော်နေရသလားလို့ မိန်းက မျက်မှောင်တကုပ်ကုပ်ပင် ဖြစ်ချင်လာရပါပြီ။

မိန်းနဲ့ သူနဲ့ ဟာ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမကြီးကို ခလယ်ထားလို့ ဟိုဘက် ဒီဘက် ပလက်ဖောင်းစပ်များ ဆီလောက်မှာ ရပ်နေဖြစ်ကြတာပါ။ ။ ကမ္ဘာအေးစေတီလမ်းမကြီးဟာ ကျယ်တော့ ကျယ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီးလည်း မကျယ်ပြော လှပါဘူး။ အထူးသဖြင့် သိဖူးကျွမ်းဖူးပြီးသား လူအချင်းချင်း လှမ်းတွေ့ကြလို့ မှ မမှတ်မိ၊ မမြင်တွေ့နိုင်

င်လောက်အောင်တော့ ကျယ်ကျယ် လွင့်လွင့်ကြီး ဟုတ်ကို မဟုတ်ပါဘူး

တော်တော့ကို မျက်ကြောသေပြီး ဟိုကြည့် ဒီကြည့် မလုပ်တတ်တဲ့ သူမျိုးပါလားဟေ့။

မိန်းက ဒီဘက်ပလက်ဖောင်းစပ်ကနေ အင်းလျားကန်ပေါင်ကြီး တည်ရှိနေရာ ဟိုတစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းဆီသို့ အပြေးအလွှားပဲ လမ်းဖြတ် ကူး သွားလိုက်ပါတော့သည်။ ခုန်ပေါက် လက်ပြ၊ နှုတ်ဆက်နေတာကို တောင်မှ မမြင်မတွေ့တဲ့ မျက်ကြောသေကို သူ့အနားနားထိ "ဘွား"ခနဲကြီး ကိုယ်ထင်ပြလိုက်ရမှ ပင် "ငပေါမကြီး"လို တစ်ယောက် တည်း အသည်းအသန်ကြီး ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝက လွတ်ရတော့မည်ဟု မိန်းက ထင်လေသည်။

"ဟိတ် ... ! ဒီမှာ ဖိုးလူအေး"

ဘကြီးတော်ဘုရားခေတ်လောက်က နာမည်မျိုးကြီးကို "ဘယ့်နှာကြီးလဲ"ဟု မိန်းက တုံးတုံးကြီးဟု မြင်ပါသည်။ သူ့ကို အဲဒီလို ခေါ်,ခေါ်ပြီး စကားပြောရတာဟာ ကိုယ့်အိမ်က ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့ ပဲ ဆက်ဆံပြောဆို နေရသလိုလို။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကလေးရဲ့ နာမည်ဟာ ဒါပဲ သာမို့ ဒီလိုမှ မခေါ်ရင်လည်း မရ။ သူများ တကာရဲ့ နာမည်ကို ကိုယ်က နေရင်းထိုင်ရင်းကြီး ဘေးကနေ ဝင်မကြိုက်၊ ဝင်ပြင်နေချင်လို့ မှ မရနိုင်ဘဲ။

"ဪ ... မိန်းကလေး"

မိန်းရဲ့ နာမည်ရင်းကလည်း "မိန်းကလေး"ပဲမို့ သူကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြန်ခေါ်စရာ ရှိတာပေါ့။ သို့သော် ... လူတကာ ခေါ်နေကြစဉ်က ဘာမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့တဲ့ "မိန်းကလေး" ဟာ သူက အဲဒီလို ခေါ်လိုက်မှ ပင် ကိုယ်က ပဲ "မြေးမလေး" လိုလို သူကပဲ ပိုပြီးတော့တောင် "ဘိုးဘိုးကြီး"

ဆန်သွားသလိုလို တော်တော် ကသိကအောက် နိုင်ချင်စဖွယ် ကိစ္စမျိုး
တွေ ဖြစ်နေတော့သည်။ ။

"ဪ ... မှတ်မိသားပဲ"

"ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာ လဲ၊ ညကပဲ သူဇာအေးက မိတ်ဆက်ပေးထား
တာ ဘယ်နှနာရီ ရှိသေးလို့ လဲ"

ဟုတ်ပဲ ...။ ညက သူဇာအေးတို့ ပွဲကနေ မိန်းက ညဆယ်နာရီကျော်
မှ ပြန်လာခဲ့တာ။ ခု မနက်စောစော လမ်းထလျှောက်တော့ သူနဲ့ ပြန်
တွေ့ကြချိန်မှာ မနက်ခြောက်နာရီပင် မထိုးချင်သေး။ ဟုတ်တယ်။ သူနဲ့
မိန်း စကားလက်ဆုံ ကျထားဖူးကြတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နာရီလောက်ကပဲ
ရှိသေးတဲ့ ဟာ။

"မှတ်မိတယ် ဆိုရင်တော့ တော်တော်မျက်ကြောသေတတ်တဲ့ သူဆို
တာ သေချာပြီ။ ဟိုဘက်လမ်းကနေ ဒီလောက်ခန့်ပေါက် နှုတ်ဆက်နေ
တာ လမ်းမလေးတစ်ခုပဲ ခြားတယ်။ ကျောပေးရက်လည်း မဟုတ်ဘူး ။
မျက်နှာချင်းဆိုင်။ ဒါတောင် မမြင်ဘူး။ တမင်များ မတွေ့ချင်၊ မသိချင်
ယောင်ဆောင်နေတာမျိုးလားလို့ တောင် ထင်ရတော့မယ်။ အဲဒီလို လုပ်
ဖို့ ကလည်း ဘာအကြောင်းမှ မရှိလို့ သာ။ နို့မို့ ... "တယ်ကျောပါလား
ဟ"လို့ တောင် ထင်လာမိတော့မှာ "

ဖိုးလူအေးက မိန်းရဲ့ စကားကြောင့် ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံးနေပြီးမှ ...

"လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာလား"

"လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာ မဟုတ်ရင် မနက်ငါးနာရီခွဲ၊ ခြောက်
နာရီကြီး အင်းလျားကန်ပေါင်နားကို ဘာကိစ္စနဲ့ တစ်ယောက်တည်း
ရောက်နေရမှာ လဲရှင်"

"အား ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဖြင့် မေးခွန်းကို ပြင်မေးမှ နော်၊ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိသလား"

"ရှိတယ်။ ရှိတာမှ ခုလို ဆောင်းရာသီလေး ကွက်ကွက်တင် မဟုတ်ဘူး နော်။ နွေနေ့ မိုးမိုး ဆောင်းဆောင်။ ထူးထူးခြားခြား ပျက်ကွက်စရာ ကိစ္စတို့ ၊ နေမကောင်းတာမျိုးတို့ မရှိရင် နေ့တိုင်းနီးပါးကို ထွက်လေ့ရှိတာပဲ"

"မိုးမိုး ! "

"ဟုတ်တယ်၊ မိုးတွင်းလည်း လျှောက်တာပဲ၊ မိုးရွာနေခဲ့ရင် ထီးနဲ့ Rain coat နဲ့ လျှောက်တယ်"

ဖိုးလူအေးရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က မြင့်တက်ကာ မျက်နှာကလည်း တစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားပါသည် ။

မိုးရွာထဲမှာ မိုးကာဝတ်၊ ထီးဆောင်းပြီးတောင် လမ်းထလျှောက်တတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးကို သိပ်သဘောတွေ့ဟန်၊ နားလည်နိုင်ဟန် မတူတဲ့ ရုပ်မျိုး။

"ဖိုးလူအေးကိုတော့ ခါတိုင်း မတွေ့မိပါဘူး"

"မနက်ခင်း လမ်းထလျှောက်တတ်တဲ့ အလေ့မှ မရှိတာ။ သိပ်လည်း ဝါသနာမပါလှပါဘူး။ များ သောအားဖြင့်ကတော့ နေမြင့်အောင် အိပ်တာပဲ"

ဒီတစ်ခါ မျက်ခုံးပင့်ရသူကတော့ မိန်းပင်ဖြစ်သည် ။ ညကတော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းထိုင်ရင်း စကားပြောလို့ ကောင်းခဲ့တဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်ပုံတွေ၊ ခံယူတတ်ပုံတွေ။ အတွေးအမြင်တွေနဲ့ အလေ့အကျင့်၊ ဝါသနာတွေမှာ မိန်းနဲ့ တော်တော်များ

များကလေး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူတူနေခဲ့သလားလို့ ။

ဒါကြောင့် လည်း ခုမှ စတွေ့ဖူးကြတဲ့ သူစိမ်းနှစ်ယောက်ဖြစ်ရက် မိန်းတို့ မှာ ကြားလူ မလိုတော့လောက်အောင် စကားကောင်းလို့ ရခဲ့ကြသည် ။ လေပေးတွေဖြောင့်ကာ အပေးအယူ တည့်ခဲ့ကြသည် ။ ချက်ချင်းကြီး တရင်းတနှီးနဲ့ ခုမှ စတွေ့ဖူးကြတဲ့ သူနှစ်ဦးနဲ့ မတူ။ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်ဖူးပြီးသားလူတွေလို၊ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်နဲ့ ရှိန်နေစရာ မလိုတော့လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။

ဘယ်လောက်မှ မကြာသေး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နာရီလောက်ကပဲလေ။ ပြန်ချိန်တန်လို့ နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲခဲ့ပြီးတဲ့ နောက်၊ ခုပြန်တွေ့ကြတဲ့ အတွေ့မှာ တင် တူခဲ့တဲ့ အဖြစ်တွေက ပျောက်ကာ "အလွဲ"တစ်ခု စတင်ပြီ။

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ ခု ဒီနားရောက်နေရတာလဲ"

"မသိဘူးဗျ။ ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့မှ ဘာလို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖေဖေနဲ့ ထ,လိုက်လာခဲ့မိလိုက်သလဲ မသိဘူး။ မနေ့ညကဆို သူဇာအေးတို့ ပွဲက အပြန် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ ခဏဝင်လိုက်သေးတာ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ ခုထိ အိပ်ရေးတောင် ကောင်းကောင်း ဝသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ။ ဘာလို့ ယောင်မှားပြီး ထ,လိုက်လာမိတာပါလိမ့်"

ပြောနေရင်းပင် ဖိုးလူအေးက "ဌား"ခနဲ အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်ကာ သမ်းဝေလိုက်ပါသေးသည် ။

"ဪ ... အဲဒါကြောင့် ဒီနားရောက်နေရက်နဲ့ ကန်ပေါင်ပေါ်ထိ ဆက်တက်လျှောက်မသွားသေးဘဲနဲ့ ဒီနားတင် တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်ကြီး စုံရပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကြီး ငိုက်နေတာ!"

"အင်း ... အင်း ... ဟုတ်လိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကျွန်တော့် ဖေဖေက တော့ ကန်ပေါင်ပေါ် တက်သွားပြီဗျ။ ဟိုးဘက် အင်းလျားရိပ်သာ နောက်ဘက်ထဲတွေအထိ ဆက်လျှောက် လိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်"

မိန်းက သူ့ရဲ့ အူကြောင်ကြောင် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ပုံစံကို သဘောတကျ ရယ်လိုက်မိလျှင် ဖိုးလူအေးကလည်း ခပ်ဟဟကလေး အတူလိုက်ရယ်နေလေသည်။ သူရယ်နေပုံကို စိုက်ကြည့်နေမိရင်း မိန်းရဲ့ ဦးနှောက်ထဲသို့ ခပ်ဆန်းဆန်း အတွေးတချို့က ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လို့ လာသည်။

လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ ဝါသနာမပါတဲ့ ၊ နေဖင်းထိုးအောင်အိပ်တတ်တဲ့ ၊ ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို "ဘာလို့ များ ယောင်မှားပြီး လိုက်လာမိပါလိမ့်" ဟု ပင် သူ့ဘာသာသူ ပြန်ပြီး အူကြောင်ကြောင်၊ ဇေဇေဝါ ဖြစ်နေရလောက်အောင် ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ဇာတ်ဆရာ တန်ခိုးရှင် တစ်ပါးပါးက တမင်ဖန်တီးခိုင်းစေ၊ တွန်းလွှတ်လိုက်တာမျိုးများလား။

ညတုန်းက ဆိုရင်လည်း ...

"မိန်း ... ဒါက 'ဖိုးလူအေး'တဲ့ ။ သူ့ဇာနဲ့ ဆို ကိုယ်တွေချင်းလည်း ငယ်ကတည်းက ရန်ဖြစ်ဘက်တွေပဲ၊ အမေချင်းကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ဒီနေ့တော့ အန်တီက နေမကောင်းလို့ တဲ့ ၊ ခမျာ တစ်ယောက်တည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ရောက်လာရရှာတယ်။ မိန်းကပဲ အဖော်လုပ်ဧည့်ခံပေးလိုက်ပါဟယ် ...

ကဲ ... ဖိုးလူအေးရေ၊ ဒါက 'မိန်းကလေး'တဲ့ ။ သူ့ဇာရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမပေါ့။ သူ့ဇာတို့ သူငယ်ချင်းတွေထဲက ကျန်တဲ့ တစ်အုပ်လုံးက တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာနိုင်ကြလို့ မိန်းခမျာလည်း တစ်ယောက်တည်း။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်နားချထားထား

အဆင်ပြေတယ်၊ မပြေမှာ က ဖိုးလူအေးပဲ။ ဒီတော့ သူ အဖော်လုပ် ဧည့်ခံပေးနေမှာ ကို အူကြောင်ကြောင်နဲ့ တွန့်ဆုတ်မနေနဲ့ ။ တစ်ယောက်တည်းကြီးက ပိုဆိုးနေလိမ့်မယ်။ သူဇာတော့ မေမေတို့ ကို သွားကူပေးလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ ... သွားပြီနော်၊ အားနာမနေတော့ဘူး"

သူဟာ သူ့မေမေ နေထိုင်မကောင်းလို့ ပွဲလမ်းတစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ရောက်လာရတဲ့ ကောင်ကလေး။ မိန်းကတော့ တစ်ယောက်ကို အကြောင်းကောင်းကောင်း တစ်မျိုးစီနဲ့ လုံးဝကို ပေါ်တော်မူမလာကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေရဲ့ စနက်ကြောင့် (အူကြောင်ကြောင်တော့ နိုင်နေစရာ မလိုပေမယ့်) သူ့လိုပဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရတဲ့ ကောင်မလေး။

ကဲလေ ... ။ သူ့မေမေကလည်း အရမ်းခင်တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့ ပွဲ ရှိနေတဲ့ ရက်ကျကာမှ ဘာကြောင့် နေထိုင်မကောင်း ထဲဖြစ်ရသလဲ။ မိန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေကရော။ "ပွဲ"ဆိုရင် လမ်းဘေးက မျက်လှည့်ပွဲလိုမျိုးကိုတောင်မှ အလွတ်မပေးချင်ကြတဲ့ ၊ "နွဲ့"လိုက်ချင်ကြတဲ့ မိန်းမတွေ။ ဘာကြောင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်အုပ်လုံး ညီတူညာတူကြီး တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာကြသလဲ။

ဒါဟာ ဇာတ်ဆရာတန်ခိုးရှင်က မိန်းတို့ ကို သူစိမ်းကြီး သက်သက်တွေကနေ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံ၊ တစ်စားပွဲတည်း အတူထိုင်ဖြစ်ကာ စကားလက်ဆုံကျနေစေဖို့ တမင်တကာ ရည်ရွယ်ဖန်တီးပြီး စေညွှန်လိုက်တာမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ညတုန်းကလည်း တစ်ခါ၊ နောက်ထပ် ရှစ်နာရီလောက်ခြားတော့လည်း တစ်ခါလေ။

"ဖိုးလူအေးရဲ့ ဖေဖေကတော့ နေ့တိုင်း လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်ပေါ့

"နေ့တိုင်းနီးပါးပဲ ထင်တယ်ဗျ၊ အဲဒီအချိန်တွေမှာ မနိုးသေးတော့ သေချာတော့ မသိဘူး"

"ဒါဆို နောက်ရက်တွေရော၊ အဖေနဲ့ အတူ ပါလာဖြစ်ဦးမလား"

"အား ... သေချာတယ်၊ လုံးဝပါမလာဘူး။ နောက်တစ်ခါ ယောင်မှားမိပြန်ပြီ ဆိုတာမျိုး ရှိကိုမရှိစေရဘူး။ ခုတောင် အိမ်က မွေ့ ရာကြီးပဲ ပြေးမြင်နေတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း မနည်းစုံပြူးထားရ တာ။ ဘာလုပ်မှာ လဲ။ အစောကြီးထဲထပြီး ဒုက္ခခံလို့ "

"အောင်မယ် ... ကောင်းကွက်တစ်စက်ကလေးမှ မရှိရင် ‘စောစော အိပ်ထ၊ ပြုကျင့်က၊ တွင်းပကိုယ်ခန္ဓာ၊ ရောဂါကင်းဝေး ...’ ဘာညာဘာ ညာ စာချိုးမျိုးတောင် ပေါ်ပေါက်လာစရာ မရှိပါဘူး"

"ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ စောစောအိပ်ထ၊ ပြုကျင့်နေရင် ညဘက် တွေလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်စရာရှိတာတွေ အပြည့်အဝ မလုပ်လို က်ရလို့ အချိန်တွေ နှမြောစရာကြီး။ မနက်ကျတော့လည်း ငိုက်မြည်း။ အိပ်ရေးပျက်။ ဒါပဲရှိတယ်၊ ဘာမှ မကောင်းဘူး"

မိန်းက ဖိုးလူအေးကို မျက်စောင်းကြီးတစ်ခု ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုးပ စ်လိုက်တော့ ဖိုးလူအေးက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလေသည် ။ သူဟာ မြင်မြင်ကြီးနဲ့ လည်း မမြင်မသိချင်ယောင်ဆောင်တတ်တဲ့ သူပါလား။

"နေပါဦး ... မှန်မှန်ဖြေနော်။ ခုနတုန်းက ဟိုဘက်ကမ်းကနေ မိန်း က လှမ်းနှုတ်ဆက်၊ လက်ပြနေတာ ခုန်ပေါက်မတတ်တောင် ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါ ဒီကနေ လှမ်းမြင်နေတယ် မဟုတ်လား။ မြင်ပါတယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား"

"မြင်တယ်လေ"

"ဟင် ...! မြင်ရက်နဲ့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရသလား။ မှတ်မိတယ်လည်း ဆိုရက်နဲ့ "

"မမြင်ချင်ယောင်လည်း မဆောင်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ ဒီလောက် ခုန်ပေါက်နေတဲ့ လူကို လက်ကလေး တစ်ချက်တောင် ပြန်မပြတာလဲ"

"ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်နေတယ်လို့ မှ မထင်တာ။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတယ်လို့ သာ ထင်လိုက်တာပဲ"

"တောက် ...! ဘယ်သူကများ လမ်းမလယ်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်းကြီး"

"ဟိုမှာ တွေလေ ... ဟိုမှာ ၊ ဟိုမှာ ရောပဲ။ တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်းကြီးတွေ ကျဲနေကြတာပဲဟာ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်းကုန်းကွကွ၊ ရွဲ့ရွဲ့ ဟန်ပျက်ပျက်။ ဘေးလူတွေကို ရှိတယ်လို့ မှ မမှတ်ကြတာ။ သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့ တော့ ဟုတ်နေကြတာပဲကိုး။ အဲဒီလိုတွေလို့ ပဲ ထင်တာပေါ့"

ပြောပြီး ဖိုးလူအေးက သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းစောင်း၊ ဟိုဘက်လှည့်၊ မျက်နှာလွှဲပြီး ကျိတ်ရယ်နေလေသည် ။ သူ့ရဲ့ ရယ်မောနေဟန်မှာ မိန်း တစ်ယောက် ခပ်စိုက်စိုက် ဖြစ်နေမိပြီးမှ "ဒီနေ့အဖို့ ငါတော့ ကိုယ့်ပုံမှန်လုပ်နေကျ အလုပ်ကိုတောင် ဖြောင့်အောင် မလုပ်ဖြစ်သေးပါလား"ဆိုတာကို အမြင်မှန်ရလာသည် ။

"သွားတော့မယ်၊ နေခဲ့ဦးမှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဖေဖေက ဒီဘက်ပဲ ပြန်လာမှာ ။ ဒီကနေပဲ ရပ်

စောင့်နေလိုက်တော့မယ်"

ကဲ ...။ နောက်တစ်ခါ ယောင်မှားပြီးတောင်မှ ပါမလာစေရတော့ပါဘူး။"ရယ်လို့ အပြီးအပြတ်ဆိုထားတဲ့ သူမျိုးနဲ့ "မိန်းကလေး"နဲ့ ပြန်မဆုံ၊ ဆုံဖြစ်အောင် ဘယ်လိုများ ပီပီရီရီ အကွက်ချလို့ သေသေသပ်သပ်ကလေး ပြင်ဆင် ဖန်တီးပေးနိုင်ဦးမလဲ ဇာတ်ဆရာရေ။

မိန်းမှာ ခေါင်းတခါခါနှင့် ပင် သူ့ကို ချန်ထားကျောခိုင်းခဲ့ရပြီး ခြေလှမ်း လေး၊ငါးလှမ်းလောက်မျှရှိသေး။ "ဒိန်း"ခနဲ တစ်ချက် ကိုယ့်ဘာသာ ဘာမှန်းမသိ တစ်ခုခုဖြစ်သွားကာ အဲဒီလေး၊ငါးလှမ်းစာကို နောက်ပြန်လှည့်၊ ပြန်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့မိပြီး ...

"ဖုန်းနံပါတ် ယူထားမလား"

ပြောပြီးမှ မိန်းက အကြီးအကျယ် ရှက်ရွံ့ကာ အံကို ကြိတ်ထားလိုက်သည်။ ။ တောက် ... ။ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ခုမှ စတွေ့တွေ့ချင်း မရင်းနှီးသေးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားမျိုးကို ဒါမျိုးတွေ စ၊လုပ်ဖူး၊ ပြောဖူးခဲ့လို့ လဲ။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

"အာ ... မှတ်စရာ စာအုပ်လည်း ပါမလာဘူး။ အိုကေ ... ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဦးနှောက်တော့ ပါလာတာပဲဟာ"

သူက မိန်း ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ပင် ရွတ်ပြလိုက်သော နံပါတ်ကို ငါးခါ ခြောက်ခါလောက် ခပ်မြန်မြန်ကလေး ပြန်ရွတ် လိုက်လေသည်။ ။ ပြီးရင်တော့ ...

"မိန်းကလေးလည်း ငါးခါပဲ ကျက်နော် ... (+++)"

"ဟင်! ... ဘယ့်နှယ်ဟာကြီးလည်း ၊ ဘယ်နှလုံးတောင် မှ လဲ"

"ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... (၁၇)လုံး"

အဲဒီတော့မှ ရိုးရိုးလိုင်း ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုနဲ့ ဟဲန်းဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို (၀၁)၊ (၀၉)တွေပါ ရှေ့ကခံပြီး တစ်ဆက်တည်းကြီး ပြောချလိုက်မှန်း ရိပ်မိရတော့သည်။ ။

"ကလေးပေါကြီး ကျနေတာပဲ။ (၁၇)လုံးကြီးများ တောင်တော့ ငါးခါ မပြောနဲ့ အခါတစ်ရာလည်း ရွတ် မမှတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဖိုးလူလေးက စဆက်လာမှ ပဲ Pager မှာ ပေါ်လာတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို Save လုပ်ပြီး မှတ်တော့မယ်"

ညာတာပါတေးနှင့် သူ့ကို "ဖုန်းစဆက်လိုက်နော်"လို့ မပြောရုံတမယ် စကားမျိုးကို ရိပ်မိသလားမသိတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ ပြုံးစိစိကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေးကပါ စုချွန်လို့ ။ ထိုအခိုက်မှာ ပင် မိန်းတို့ ရပ်နေကြသည့် အင်းလျားကန်ပေါင် တစ်ဖက်စွန်းရဲ့ အစ၊ မြကျွန်းသာပန်းခြံကြီးရှေ့သို့ ကားအဖြူ ခပ်လုံးလုံးကြီး တစ်စီးက ထိုးဆိုက်ရပ်တန့်လာခဲ့လေသည်။ ။

"ဟာ ...! မေမေ"

မနေ့ညကပဲ နေထိုင်မကောင်းပါဘူးဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ မေမေဟာ ခုလို မနက်စောစောစီးစီးကြီးမျိုးမှာ ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ့်အိပ်ရာထဲမှာ သာ နွေးနွေးထွေးထွေး နားနားနေနေ ရှိသင့်ပါရက် ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီရှေ့အထိ လိုက်ရောက်လာရပါသလဲ။

"ဖိုးလူအေး ... သားဖေဖေက မေမေ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်လို့ ။ မင်း၊ သားတော့ ကမ္ဘာအေးစေတီ လမ်းမကြီးပေါ်တင် ထိုင်ငိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိ၊ လူမြင်လို့ လည်း မကောင်း၊ ခုပဲ လာပြန်ခေါ်လိုက်ချေတဲ့ ၊ သူကတော့ စောင့်လည်း ပေးမနေနိုင်ဘူး။ မင်းကို ငဲ့ပြီးတော့လည်း အိမ်မပြန်နိုင်သေးဘူး။ သူ့စံချိန်ပြည့်အောင်

ဆက်လျှောက်ရဦးမှာ ပဲတဲ့ ။ မေမေ့ကို လိုက်ခေါ်ချေ ဆိုလို့ "

ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေဟာ သူ့သားသူ ရှင်းပြသလို ပြောဆိုနေရက်က စကားပြောဆိုနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံးမှာ တော့ အကြည့်တို့ က မိန်း အပေါ် သို့သာ ကျရောက်လျက် ရှိလေသည် ။ "လူမြင်မကောင်းအောင် ထိုင်ခိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ"ဆိုတဲ့ သားဖြစ်သူဟာ ခုလိုကျတော့လည်း နံဘေးမှ ကောင်မလေး ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်နှင့် ။ အတူချိန်းထားပြီး စကားပြောနေကြသလိုလို ပါလားဟု မေးခွန်းပါချင်သော စူးစမ်းကြည့်တို့ နှင့် ပါ။

မော်ဒယ်လ်မြင့် Mark 2 ကားအဖြူလုံးလုံးကြီး တစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ မောင်းလာခဲ့သည့် အန်တီကြီးဟာ သူ့သားလိုပဲ ဖြူဝင်းပြီး အသက်ကြီးပြီမှန်း သိသာနေတာတောင် ချောတာကတော့ အတော်ကြီးကို ချောမောလှပ၊ တစ်သွင်ထူးနေဆဲ ဖြစ်လေသည် ။ ကားရဲ့ ထည်ဝါတဲ့ အရှိန်။ လူရဲ့ ချောမောလှပ၊ ဝတ်စားဆင်ပြင်ထားသော အရှိန်တို့ နဲ့ ဝန်းကျင်က လူတကာတို့ ထက် မြင့်မြင့်ထည်ထည်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မေမေဟာ မျက်ဝန်းအကြည့်နဲ့ မျက်နှာထားတစ်ခုတို့ ကတော့ အင်မတန်မှ ညင်သာပျော့ပျောင်းကာ ဖော်ရွေချိုသာလိုသော သဘောကိုဆောင်နေသည် ။

"သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့နေလို့ စကားပြောလိုက်ရတာနဲ့ အိပ်တောင် မငိုက်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်"

လူငယ်နှစ်ယောက်က ခပ်တိတ်တိတ်ပဲ ရှိနေကြတော့ လူကြီးကပဲ စကားကို ထပ်စရလေသည် ။ အတော်ဆိုးသော ဖိုးလူအေးဟာ သူ့မေမေက အဲဒီလောက် လမ်းဖွင့်ချိုသာပြကာ "ဘယ်သူလေးလဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ သား"ဟု ဖွင့်ပြောသလောက်ကို လုပ်ပြနေပါရက် မိန်းဘက်ကို

လက်တစ်ချက်ပဲ မြှောက်ပြ၊ နှုတ်ဆက်သလို လုပ်လိုက်ကာ၊ သူ့မေမေရဲ့ ကားရှေ့ခန်းထဲ ပြုန်းခနဲကြီးပဲ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။ ။ သူ့မေမေများ သားတော်မောင်ရဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကြောင့် အားနာနာ၊ အီလည်လည်ပင် ဖြစ်သွားရသော မျက်နှာနှင့် ...

"သွားလိုက်ဦးမယ်နော် ... သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

မိန်းကား လမ်းလျှောက်ထွက်ရာမှ အပြန် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက် ချင်းချင်းပင် တစ်ခါမှ အလွတ်မကျက် ပြန်မရွတ်လိုက်ရဘဲ စိတ်ထဲစွဲမှတ်မိပါလာခဲ့သော (၁၇)လုံးတွဲကြီးထဲမှ ဖုန်းနံပါတ် တစ်ခုကို ချက်ချင်း ဆိုသလို ကောက်ဆက်မိတော့ကာ ...

"ရှင် လုပ်သွားပုံက ရှင့်အမေရှေ့မှာ ကျုပ်ကို 'ဂိုး'သွားအောင် လုပ်သွားသလို ဖြစ်နေတယ်နော် ဖိုးလူအေး"

"တစ်လေတည်းပဲ"

"ဘာဖြစ်တယ်!"

"မေမေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောနေတော့တာပဲ၊ အားနာလိုက်တာ၊ ဘာညာနဲ့ တဖျစ်တောက်တောက်"

မိန်းမှာ သူ့မေမေကိုယ်တိုင်ကတောင် မိန်းဘက်က ပါနေတာပဲဆိုတာ တစ်ခုကိုတော့ သဘောတကျနှင့် ကျိတ်ကျေနပ်မိနေဆဲ ...

"ဒါပဲလား။ ပြန်အိပ်နေတာကွာ အိပ်ရေးတောင် မဝသေးဘူး ပြန်နိုးသွားရပါပြီ"

"သေလိုက်ဟယ်"

"ရွတ်"

"ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ"

"သေတဲ့ အသံလေ၊ ရိုးရိုးသေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငိုက်ကျသွားတာ အခန့်မသင့်တော့ ဇက်ပါ ကျိုးသွားပြီး တန်းသေတာ။ အဲဒါ ဇက်ကျိုးတဲ့ အသံ"

မိန်းမှာ နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ပြီး ကျိတ်ရယ်နေရသည် ။

"ဦးနှောက်က သိပ်ကောင်းတာပဲနော်၊ ဂဏန်းတွေ (၁၇)လုံး အတွဲလိုက်ကြီးကို တစ်ချက်မှ ပြန်ရွတ်မကြည့်ရဘဲနဲ့ တန်းမှတ်မိတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာလို့ ဒီလောက်ညံ့ရတာလဲ မသိဘူး။ ငါးခါ ခြောက်ခါ ဆိုကြည့်ခဲ့ရက်နဲ့ ခု မမှတ်မိတော့ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီဖုန်းကလည်း Caller ID မထည့်ထားမိဘူး ဖြစ်နေလို့ ဒီမှာ နံပါတ်မပေါ်လာဘူး ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ နံပါတ်လေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြန်ပြော ပြပါဦး။ နေဦး ... နေဦး ... စာအုပ်ထဲ တစ်ခါတည်း ရေးမှတ်ထားလိုက်မှ ဖြစ်မယ်။ ဘောလ်ပင် ... ဘောလ်ပင်။ အား ... ရပြီ။ ကဲ ... ပြောတော့ ... ရပြီ"

မိန်းမှာ သက်ပြင်းလေးတစ်ခုပဲ အသာကျိတ်ချရတော့ကာ ကိုယ့်ဖုန်း နံပါတ်ကလေးကို ဒုတိယမိစ္ဆာ ရွတ်ပြနေရပြန်လေသည် ။

မိန်းနဲ့ မေမေတို့ FMI Centre ရဲ့ လှေကားထစ်တွေပေါ် ဖြည်းဖြည်းဖြည်းဖြည်း တစ်လှမ်းချင်း တက်နေကြဆဲ နောက်ဘက်ကနေ မိန်းရဲ့

တံတောင်ဆစ်ကွေးလေးကို ခပ်ဖွဖွလှမ်း ဆွဲခံလိုက်ရလေသည် ။
လှည့်ကြည့်လိုက်သော် လှပသော အပြုံးနွေးများ နဲ့ "သမီး"ဟု လှမ်းနှုတ်
ဆက်လိုက်တဲ့ ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေ။

မိန်းရဲ့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးလေးလိုလို၊ ကျဉ်းကျပ်သလိုလို၊ အံ့ဩသလို
လိုတွေ ဖြစ်သွားရပါသည် ။

"အမေ့ကို မှတ်မိလား"

အမေ ! ။ ဘုရားရေ ... "အမေ"ဆိုပါလား။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျဉ်းကျပ်အံ့ဩရတာအပြင် ရယ်ချင်စိတ်တို့ ပါ လျှံ
တက်သွားရသည် ။ အမေ ... တဲ့ ။ ဟိဟိ ...။ ဒီလောက် ခေတ်မီ ခေတ်
ဆန်တဲ့ အသွင်အပြည့်နှင့် ဖြစ်နေတဲ့ အန်တီကြီးဟာ သိပ်ကြီးလည်း အ
သက်ကြီးကြီး အဘွားကြီး အရွယ်လည်း မဟုတ်သေးပါဘဲနဲ့ ။ တော
တွေ နယ်တွေဘက်က ရိုးရိုးအေးအေး သဘောကောင်းကောင်း
အမေကြီး၊ အဒေါ်ကြီးတွေ သုံးလေ့ရှိကြသလို သမီးအရွယ် သားအရွယ်
မြင်တာနဲ့ ဖမ်းပြီး "အမေ"လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်းပြောတတ်ကြတော့
တဲ့ စတိုင်မျိုးနဲ့ ပါလား။

သူ့ဘာသူ သူ့အလေ့ သူ့ဝသီက ဘယ်လိုရှိရှိ သူ့ရုပ်ရည်က ခေတ်ဆန်
ဆန် သွက်လက်လှပနေရတဲ့ ကြားထဲ သားလူပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်လ
ည်း ဖြစ်နေပြန်တဲ့ အခါ ...။ အင်း ...။ ခွာကျလိုက်တာနော်။

ထင်သည့် အတိုင်းပင် မေမေ့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သော် ဘယ်အ
ရာလေး တစ်ခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လျင်လျင်မြန်မြန်၊ အဆောတလျင်ကြီး စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပလိုက်တတ်မြဲ ချစ်မေမေဟာ တစ်ဖက်က အန်တီ
နှင့် တော့ ဆန့်ကျင်စွာ မျက်နှာအိုအို၊ မျက်မှောင်ကုတ်ကုတ်နှင့် ဖြစ်နေ
ချေပါပြီ။

ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတဲ့ မိန်းဟာ ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေ
ကို ကိုယ့်ရဲ့ မေမေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ ဖိုးလူအေးရဲ့ မေ
မေကတော့ မိန်းရဲ့ မေမေဘက်ကို တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်ရုံ ကြည့်လို
က်ပြီးမှ မိန်းကိုပဲ ပြုံးပြုံးချိုချိုနှင့် ...

"ဈေးဝယ်လာကြသလား သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ"

"ဖိုးလူအေးနဲ့ ရော တွေ့ဖြစ်ကြသေးလား"

"အဲ ... မတွေ့ဖြစ်ဘူး အန်တီရဲ့ ။ သမီးတို့ က ..."

တအားကြီးခင်မင်၊ အဆက်အဆံ မပြတ်တဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေမျိုး
တွေလည်း မဟုတ်ကြတာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ ခေတ္တမျှ နှုတ်ဆွဲသွား
ဆဲ ...

"အမေ့ဆိုင်က ဒီFMI ... (...) ထပ်မှာ ပဲ ရှိတယ်လေ၊ ဝင်ပါဦး"

"အဲ ... ဟို ... ကြုံမှ ပဲ အန်တီ"

"ခုဟာက ဒီလောက်ကြုံနေတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

ဒုက္ခရောက်သွားရပြီး ဘာဆက်ပြောရမယ် မသိ။ ပါးစပ်လေး အ
ဟောင်းသားနဲ့ ၊ မသက်မသာရုပ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းကို ဖိုးလူအေး
ရဲ့ မေမေက သဘောတကျ ချစ်စနိုးရယ်သံတွေနဲ့ ...

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ရတယ် ... ရတယ် ... သွား ... သွား ...။
ဈေးဝယ်ကြ၊ ပတ်ကြဦးမယ် မဟုတ်လား။ အဆင်ပြေရင်လည်း ဝင်လာ
ခဲ့လိုက်နော်။ လေးနာရီလောက် အထိတော့ ဆိုင်မှာ အမေရှိနေမှာ ပါ။
ကဲ ... သွား သွား"

ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေမှာ "သွား ... သွား"ဟု ပြောနေသော်လည်း လှေကားထစ်များကို သွက်သွက်လက်လက် အရင်နင်းတက်သွားသူက သူပင်ဖြစ်နေပါသည်။ မိန်းကိုလည်း လက်ကလေး တပြုပြု။ မေမေဘက်ကိုလည်း "သွားပါပြီ အစ်မကြီး"ဟု နှုတ်ဆက်သွားလိုက်သေးသည်။

မေမေကတော့ သူမူပိုင် မျက်နှာအိုအိုနှင့် ပဲ ကျန်ရစ်ကာ ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေတစ်ယောက် မိန်းတို့ ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ပင် ...

"အဲဒီတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ"

"ဟို ... မိန်းလည်း နာမည်တော့ မသိဘူး မေမေရဲ့ "

"ဟင် ... ! ကိုယ်တိုင်တောင် နာမည်မသိတဲ့ သူနဲ့ ဒီလောက် တရင်းတနှီးကြီး ဘယ်လိုလုပ် အမေတွေ သမီးတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ"

"မိန်းလည်း မသိတော့ဘူး၊ သူ့သားနဲ့ မိန်းနဲ့ တော့ သူဇာအေးက မိတ်ဆက်ပေးထားဖူးလို့ သိတယ်လေ။ အဲဒီအန်တီနဲ့ ကတော့ တစ်ခါလား တွေ့ဖူးကြတာပါ။ စကားတောင် ခုမှ လေးငါးခွန်း စပြောဖူးတာ"

သူ့သားနဲ့ ကလည်း "အမေဖြစ်သူထက် တစ်ခါလောက်ပဲ ပိုသာကာ နှစ်ခါလား တွေ့ဖူးကြသေးတာပါ"ဆိုတာကိုတော့ ထည့်မပြောရဲတော့ပါ။ ခုလောက်နဲ့ တောင် မေမေရဲ့ မျက်မှောင်တို့ က ပိုကုတ်ကုန်ကြကာ ...

"ကိုယ်တိုင်က သားရှင်ဖြစ်နေရက်နဲ့ များ သားရဲ့ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အမေတွေ၊ သမီးတွေ ရွမ်းရွမ်းဝေနေရတာက ဘာသဘောလဲ"

"ခင်မင်တတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အဲဒီလိုပဲ ထည့်ထည့်ပြော

တတ်တာ ထင်တယ်နော်"

"ပြောစရာလား။ နေပါဦး ... သူက ... သူ ... သူက ... ပန်နီစီလွင် လွင်ဦး မဟုတ်ဘူး လား"

"မိန်း မသိဘူး မေမေ"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ်။ သူမှ သူအစစ်ပါပဲ။ သင်း က ရုပ်မှ မပြောင်းသေးတဲ့ ဟာ။ ကြည့်စမ်း ... လက်စသတ်တော့ သင်း ကိုး။ ဟိုးတုန်းကတော့ ခုလို ဖော်ဖော်ရွေရွေ လူတောတိုးတိုးထဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အေးသလိုလိုနဲ့ ကြောက်တတ် လျှို့ဝှက်လိုက်တာကလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ လူရှိတတ်ဆို သင်းက ကျောင်းတုန်းကတော့ ရူပါကလေးတစ်ခု ရှိတာကလွဲရင် ဘာမှ မှ မဟုတ်တဲ့ ဟာ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း ... သွက်လို့ ၊ ထက်လို့ ၊ နုလို့ "

"မေမေနဲ့ Same Batch တွေလား"

"တစ်ဘက်ချီတည်းပဲ။ မေဂျာယူတာချင်းတွေတော့ ကွဲတာပေါ့။ ဒါ ပေမဲ့ သူက ကိုယ့်ထက်တောင် အသက်ကြီးပါသေးတယ်။ ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကိုများ ခေါ်သွားလိုက်တာ ‘အစ်မကြီးတဲ့’ "

မိန်းမှာ မေမေရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တို့ အောက်မှ ရှောင်လွှဲကာ မျက်လွှာလေး အသာချထားရရင်း စိတ်ထဲမှာ တော့ "ခုချိန်မှာ တော့ အဲဒီအန်တီက မေမေ့ကို ‘အစ်မကြီး’ပဲ ခေါ်မှာ ပါပဲ ... ခေါ်ရမှာ ပါပဲ"ဟု ကျိတ်ပြောနေမိပါသည် ။ စိတ်ထဲမှာ လည်း သိပ်မကောင်းလှပါ။ မိန်းရဲ့ မေမေဟာ ခုမှ ငါးဆယ်ပြည့်ကာစလေးပဲ ရှိသေးပေမယ့် ခြောက်ဆယ် လောက်တွေက "အစ်မ" ပြန်ခေါ်ချင်ရလောက်အောင် ရုပ်က ခပ်အိုအို ခပ်ကျကျလေးနဲ့ မဟုတ်လား။

ကျဆို၊ အိုဆို စိတ်ကလည်း ပျော်ရွှင်၊ ကျေနပ်၊ ချမ်းသာနေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ မိန်းရဲ့ ဖခင်ကြီးဖြစ်သူမှာ မေမေ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၊ ပူပင်၊ မကျေနပ်နေရအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ နှိပ်စက်တတ်သူ ဖြစ်နေရတဲ့ အထဲ မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လောကကြီးကို စိတ်ကုန်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြီးဆိုတဲ့ ရှုထောင့်ကပဲ မြင်တတ်တော့ကာ ဘာကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်။ အရာရာကို အပြစ်နဲ့ မကျေနပ်မှုနဲ့ ပဲ ရှုမြင်တတ်တဲ့ သူမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး။

"တော်တော် ပျော်နေပုံရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သ မီးလို့ ထင်နေပုံတောင် ရတယ်"

ပွစိစိ ပြောနေရင်း မေမေ့ခြေလှမ်းတို့ ကတော့ဖြင့် လှေကားထစ် တွေကို အပေါ်ဘက် ဆက်တက်ရမည့် အစား အောက်ဘက်သို့ပဲ ပြန်ဦး တည် ဆင်းချနေခဲ့ပါပြီ။ မိန်းခမျာလည်း ဘာမှ စောဒကတက်မနေ တော့ဘဲ မေမေ့နဲ့ အတူ အောက်သို့ပဲ ပြန်လိုက်ဆင်းလာရင်း စပ်စုကြည့် ချင်လာစိတ်ကိုတော့ မထိန်းနိုင်စွာ ...

"အဲဒီအန်တီနဲ့ မေမေ့နဲ့ က ကျောင်းတုန်းက ဟို ... မတည့်ကြတာမျိုးလား၊ မခေါ်ကြဘူးလား"

"အို ... ရှာရှာပေါက်ပေါက်။ မတည့်စရာ မခေါ်စရာလား။ လူခင် တွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ သူ ဘယ်သူ၊ ကိုယ်ဘယ်သူ ဆိုတာမျိုးလောက်က တော့ သိကြတာပေါ့။ ခုမှ သာ သမီးပဲ ဇွတ်အရေး လာသယ်နေပြီး နံ ဘေးက အမေ့ကိုကျတော့ မသိချင်ယောင်၊ မမှတ်မိချင်ယောင် လုပ်သွား တာ။ ဟိုးတုန်းကတော့ မခင်ပေမယ့်လို့ စခေါ်တာ ပြုံးပြချင်တာလည်း သူတို့ ပါပဲ။ မေမေ့တို့ က ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး"

မသိချင်ယောင်၊ မမှတ်မိချင်ယောင်ဆောင်တာထက် ချစ်မေမေရဲ့ ခု

နေခါ သွင်ပြင်သစ်ကို တကယ်ပဲ မသိတော့တာ၊ မမှတ်မိနိုင်တော့တာ ဖြစ်မှာ ပါ ဆိုတာကိုတော့ ဘာလို့ ထုတ်ပြောရမှာ လဲနော့။ မတည့်ကြ၊ မခေါ်ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုပဲ မိန်းမှာ ဘာကို သဘောကျမိမှန်းမသိ၊ ကျိတ်သဘောကျ။ မေမေက ဗျစ်တောက်တောက် လုပ်နေတော့ "ကျောင်းတော်ကရန်စ"မျိုးများ လား ထင်မိတော့တာပေါ့။ အဲလို ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ အရာရာကို စိတ်တိုင်းမကျတတ်တဲ့ မေမေက သူ့ဝသီအတိုင်း မြင်တာနဲ့ အပြစ်ဖမ်းတွေ့ပစ်လိုက်ပြီးသား ရှုထောင့်နဲ့ ကြည့်တာမျိုး ဆိုတာလောက်ကတော့ အိုကေပါ။ အီးဇီး၊ မိုင်နာ၊ ကိစ္စမရှိ။

သို့သော် မိန်းကသာ "အီးဇီးမိုင်နာပါ"ထင်နေတယ်။ မေမေမှာ တော့ တစ်နေကုန်လောက်ပင် ဒေါ်ပင်နီစီလွင်လွင်ဦးရဲ့ ချောမောလှပ၊ နုပျိုသွက်လက်၊ လူရာဝင် အဆင့်မြင့်၊ ပျော်ရွှင် ချိုသာ နေတာတွေကို ပြောမဆုံး မပြီးနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေလေသည် ။

အဲဒီလောက်ဖြစ်နေတော့ နည်းနည်းတောင် စိုးရိမ်ဖွယ် ဖြစ် လာပြီ။ "ကံချင်းက ကွာတာကိုး" ဟူသော ဗျစ်တောက်မှုတို့ မှာ ခဏကြာကျ "အိမ်ထောင်ချင်းက ကွာတာကိုး"ဖြစ်မည်။ ပြီးရင်တော့ တကယ်အပြစ်ရယ်လို့ ရှိနေတဲ့ ဖေဖေကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်တိုင်း၊ မကျေနပ်မှု အစုစုကို အပြစ်မရှိသည့် ဘာမှ တောင် မသိသည့် သူတစ်ဦးအပေါ် ရွှေ့မည်။

"သူ ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားပါလိမ့်နော်။ ကျောင်းတုန်းက တွဲနေတာကတော့ ကိုအေးထွန်းနဲ့ ပဲ"

မိန်းမှာ မေမေအပါး၌ ဆက်မနေ၊နေချင်ပါတော့။ အသာကလေး ထလစ်လာခဲ့ကာ အမေတူသား ချောမောသွက်လက်သည့် ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ လှမ်းသတိရမိသည် ။ နေနိုင်ရက်အားသူကား ဖုန်းမဆက်။ မဆက်လည်း ရတော့ရတာပေါ့။

ကြားလူတစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးထားရုံနဲ့ နှစ်ခါလောက် တွေ့ဖူးကြရုံနဲ့ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဖုန်းတွေ အကြိမ်ကြိမ် အပြန်ပြန် ကဒီးကဒီးဆက်၊ ထပ်တွေ့ဆုံ ဖြစ်ကြဖို့ တွေ့လုပ်။ အဲဒါမျိုး တွေ့ ထပ်မရှိလည်း ရတော့ ရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဆက်လာရင်လည်း ရတာပဲ။ အဆက်အသွယ်တွေ ထပ်ဖြစ်နေကြရင်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လားလေ။ "ဖိုးလူအေး"ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်၊ အေးတိအေးစက်နဲ့ ဟန်ကြီး တစ်ခွဲသားကြီး လုပ်မနေလည်း ရတာပဲ မဟုတ်လား။

"သူကမှ စ၊မလာရင် ကိုယ်ကလည်း အေးဆေးပါပဲ။ ဘာဆက်သွယ်နေစရာရှိလဲ"လို့ နေ့တိုင်းတွေး၊တွေးနေတတ်တဲ့ မိန်းဟာ မေမေ့ဆီက ခွာ လာပြီးတာနဲ့ ဟို(၁၇)လုံးတွဲကို တစ်ခုမရ တစ်ခု၊ တတောက်တောက်နှိပ်၊ ဆက်နေမိရက်သား။ အကြောင်းပြချက်က ရှိပြီလေ။

"ဟေ့ ... ဖိုးလူအေး၊ ရှင့်ဖေဖေနဲ့ မေမေက ဦးအေးထွန်းနဲ့ ဒေါ်ပင်နဲ့ စီလွင်လွင်ဦးတို့ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ၊ သတင်းစာထဲပါတာတွေ ပြောမလို့ မဟုတ်လား။ အလကား ... အလကား။ အဲဒါ ကျွန်တော့်လက်ချက်လို့ များတလွဲမထင်လေနဲ့ ။ အလကား မေမေ့ဘာသာ၊ သူ့ဘာသာ သူ့သဘော"

"သတင်းစာ ...!"ကြေးမုံလား မြန်မာ့အလင်းလား"

မိန်းက တယ်လီဖုန်းစင်ကလေးနားတင် အလွယ်တကူ ရှိနေသော သတင်းစာပုံတွေကို မြန်မြန်လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး နှစ်မျိုးနှစ်စောင်စလုံးကို ဟိုဒီကောက်လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ကြော်ငြာအချပ်ပိုကဏ္ဍများ ၌ (-)လက်မ (---) ကော်လံကြီးကြီး ထင်းထင်း မဲမဲကြီး တွေ့လိုက်ရသော ကြော်ငြာကြီးတစ်ခုကား ...

"ဟက်ဟက် ဟက်ဟက် ... အတော်ကြီး ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက် ကျူးရ ငုံ့ထားတဲ့ လေသံကြီးနဲ့ ပါလား"

ဖိုးလူအေးထံမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သံ ခပ်သဲ့သဲ့လေး ထွက် လာပါသည်။ ။ "အဲဒါ ကျွန်တော့်လက်ချက်လို့ များ တလွဲမထင်လေနဲ့ " ဟု ဖိုးရိမ်တကြီး တားဆီးအသိပေးချင်တဲ့ ကောင်ကလေးဟာ သတင်း စာထဲ အဲလိုကြီး ငွားငွားစွင့်စွင့်ကြီး ပါလာရတာကိုပဲ အရှက်ကြီးရှက် ကာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတော့တာ အသိသာကြီး။

ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းတို့ ခုလို အရွယ်တွေမှာ သူလို ယောက်ျားလေး မပြောပါနဲ့ ၊ မိန်းလို မိန်းကလေးသည် ပင် "မိဘနှစ်ပါး ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ဆုတောင်း"လိုဟာမျိုးကြီးကို သတင်းစာထဲထ ညှိပြီး ကိုယ့်နာမည်ကြီးကို လူတွေများ ထင်ရှားနေရမှာ မျိုးကို ကြိုက်မှ မကြိုက်နိုင်တော့တာပဲ။

ပြီးကျ အရိုးစွဲနေတတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အကျင့်က "မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်ဆုတောင်း"တို့ "ချစ်ခင်ပွန်းအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်း"တို့ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေထဲပါလာရင် "အိမ်ဦးနတ်ကြီးက ဘယ်လို အခြေအနေ ရှိနေလို့ ထကြော်ငြာနေရတာပါလိမ့်၊ ခပ်လှုပ်လှုပ်များ လား"ရယ်လို့ အော်တိုမက်တစ်၊ ဦးဆုံး တွေးပစ်လိုက်ကြတတ်တာမျိုး မဟုတ်လား။

"မိန်းက သတင်းစာကို ရှင်ပြောမှ ကြည့်မိတာပါ ဖိုးလူအေးရဲ့ ။ ဒီနေ့ ရှင့်မေမေနဲ့ မိန်းနဲ့ FMI ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ကြတယ်လေ။ မိန်းရဲ့ မေမေက အဲဒါ သူတို့ တက္ကသိုလ်တုန်းက သိခဲ့ဖူးတဲ့ ဒေါ်ပင်နီစီလွင်လွင်ဦးပဲလို့ ပြောလို့ မိန်းက ရှင့်ကို လှမ်းမေးကြည့်လိုက်တာပါ"

"ဪ ... ! ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြန်ပလား !"

"ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိရုံသိတဲ့ သဘောပါ။ နေပါဦး ... ရှင့်အသံကြီးနဲ့ လေက 'ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေကြပြန်ပလား' ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ၊ ဖြစ်နေမှာ ကိုပဲ မကြိုက်တဲ့ ၊ လက်မခံချင်တဲ့ သဘောကြီးမျိုး ထွက်နေပါလား"

"ထွက်နေဆို ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေရင် ဒီနေ့မှ ပြန်တွေ့ရတာ ကို စိတ်မကောင်း၊ နှမြောခြင်းကြီးစွာနဲ့ အတိုးချပြီး သွားလာဝင်ထွက်မယ်။ တိုင်ပင်နှီးနှောဖလှယ်ကြမယ်။ ပြီးရင် နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စမျိုးတွေက ခပ်စိပ်စိပ်ကလေး ဆက်တိုက်ကပ်လိုက်လာမယ်။ အာ ... ကြုံဖူးပေါင်းများ ပြီ စိတ်မရှည်တော့ဘူး"

"နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စဆိုတာက ဘာတွေလဲ"

"ကြီးမှ ပြန်ဆုံရတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေမှာ သမီးမိန်းကလေး အရွယ်တော်လေးတွေ ရှိနေတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ လေ။ ကဲ ... နောက်ဆက်တွဲက ဘာများ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ပိုက်ဆံချေးဖို့တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ"

မိန်းမှာ "အာ"ခနဲ ခပ်ရှက်ရှက် ဖြစ်သွားရပြီးမှ "ဟင့်အင်း ... ဒါဖြင့် မိန်းနဲ့ တော့ ဘာမှ မဆိုင်နိုင်တော့ပါဘူး၊ မိန်းရဲ့ မေမေနဲ့ သူ့ရဲ့ မေမေတို့က ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေမှ ဟုတ်မနေကြတာ"ဟု ပြန်တွေးမိသွားရပါသည် ။ အဲဒီအတွေးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လည်း အဲဒီလို "ဟုတ်မနေကြတာ"ကိုပဲ အားငယ်ရတော့မလိုလို၊ ဝမ်းနည်းပက်လက်ပဲ ဖြစ်လိုက်ရတော့ မလိုလိုကြီးရယ်။

သူဟာ ဂျစ်ကန်ကန် စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူများ တကာရဲ့ စကားကောင်းကို တောင် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့၊ ခွတိုက်တိုက် ပြန်ပြောချင်တတ်တဲ့ ကောင်ကလေးမျိုး ဆိုတာကိုလည်း မိန်းက တဖြည်းဖြည်း ပိုသိလာရသည် ။ ဘာတွေကို မ

ကျေမနပ်နိုင် ဖြစ်နေတဲ့ သဘောပါလိမ့်။ သို့သော် စိုးလူအေးရေ၊ မိန်း
ဟာ အဲဒီလိုပဲ စက္ကန့်နဲ့ အမျှ ဘာကိုမှ မကျေနပ်နိုင်နေတဲ့ ချစ်မေမေနဲ့ ခ
ပ်အေးအေး အဆင်ပြေပြေ နေထိုင်နိုင်ခြင်းမှာ အသားကျ ကျွမ်းဝင်ကာ
Experience တွေ ကြွယ်ဝနေသူ တစ်ယောက်ပါနော် ...။

"ဒီလို ဆိုရင်တော့ ဥပမာအားဖြင့် သူဇာအေးတို့ အိမ်မှာ ဆိုရင်လ
ည်း နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စတွေ တော်တော်ကလေးရှိနေမှာ ပဲပေါ့နော်"

မိန်းက မသိမသာနှင့် (သိချင်စိတ်ကတော့ ကြီးကြီးနှင့်) စလိုလို
နောက်သလိုလို စကားတောက်ကြည့်လိုက်သည်။

"ပြောစရာကို မလိုတော့ဘူး။ ခေါင်းညိတ်ချလိုက်ပြီ ထင်မှာ စိုး အဲဒီ
အိမ်မို့ရောက်ရင် ဇက်ကြောတွေ တအားတက်နေရင်တောင် ယောင်ပြီး
ခေါင်းမချိုးရဲဘူး"

"အောင်မာ ... အကျောကြီးနဲ့ ။ သူဇာအေးကလည်း ပဲ ရှင့်ကို ခေါင်း
ညိတ်ချင်စိတ် ရှိမယ်မထင်ပါဘူး။ ဇက်ချိုးလိုက်မိရင်တောင်
ကိစ္စပြီးမြောက်သွားမှာ ကြောက်နေရတယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ဖက်ကပဲ
ပုတ်သင်ညှိမလေးလို နေရင်းထိုင်ရင်း ညိတ်၊ညိတ်ပြနေတော့တဲ့ ပုံမျိုး
နဲ့ ။ ပြောပုံကိုက"

ဘုခပ်တော တောစကားကို ပြန်ဆိုလိုက်ရသော်လည်း မိန်းရဲ့ အတွ
င်းစိတ်ထဲမှာ တော့ ဘာကိုမှန်းမသိ ကျိတ်ကျေနပ်သွားမိပြန်တာ မိန်းပဲ
သိပါသည်။

"သူလား ...! ပုတ်သင်ညှိတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် ဂေါ်ဇီ
လာတို့ ၊ ခိုင်နီဆောတို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။ အဲဒီလောက်
အကောင်ကြီးကြီးတွေကတော့ လည်ပင်း သေချာပါလို့ လား။ ခေါင်းညိ
တ်ချင်တာတောင် လည်ပင်းက မရှိတော့ ညိတ်ပြလို့ မရနိုင်တာနဲ့ လက်

မြောက်ပြာ၊ မျက်တောင်တွေပဲ ပုတ်ခတ်၊ ပုတ်ခတ်လုပ်ပြ။ အဲဒီလို ထင်တာပဲ"

မိန်းက တအားအော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ။ အင်း ... ဒီလို ဆိုရင်တော့ သူပြောပုံအရ သူဇာအေးကတော့ "လက်ခံလိုစိတ် ရှိတဲ့ သဘော" ဒီလိုလား။

"ရှင့်မေမေကတော့ အတော်ခင်တတ် မင်တတ်မယ့်ပုံ ရတယ်နော်"

သူက ဘာကိုမှန်းမသိ ခပ်သဲ့သဲ့တစ်ချက် ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင့်အမေက သူဇာအေးနဲ့ စကားပြောရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လို ထည့်ပြောလေ့ရှိသလဲ၊ ရှင်သိသလား"

"ဟာ ... ဘာတွေ Detail အတိအကျ လိုက်နေတာလဲ၊ ဘယ်လိုပြောပြောပေါ့၊ မသိဘူး ... ဘာတွေလဲ"

" မဟုတ်ဘူး လေ ... အဲဒီလောက် နောက်ဆက်တွဲတွေနဲ့ သဘောတူ ကမ်းလှမ်းနေတယ်ဆိုတော့ အခေါ်အဝေါ် အပြောအဆိုတွေက စကားပြောရင် ဘယ်လိုရှိသလဲလို့ "

"ဘာတွေ လာမေးနေမှန်း မသိဘူး၊ အန်တီနဲ့ ဇာကြီးပေါ့။ ဒီလိုရှိမှာပေါ့"

"သေချာတယ်နော်"

"မသေချာတော့ရော ဘာဖြစ်မှာ မို့လဲ၊ အန်တီအရွယ်ပဲဟာ အန်တီပေါ့၊ ဇာကြီးကတော့ သူဇာအေးရဲ့ အိမ်နာမည်ပဲဟာ။ နေစမ်းပါဦး ... သူဇာအေးကများ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ကျွန်တော့်ဆီက တစ်ခုခု စကားထွက်အောင်တွေ ဘာတွေ တောက်ခိုင်း၊ စုံစမ်းခိုင်းထားတာလား"

"လုပ်ပြန်ပြီ၊ စကားတွေကို အကျောတင် ပြောနေတတ်တာကတော့ ပြောမနေနဲ့ တော့၊ စိတ်တွေ၊ အတွေးတွေကိုက အကုန်ကျောနေတော့ တာပဲကိုး။ သူဇာအေးကများ ဘာကိစ္စ တစ်ဖက်လှည့်တွေ ဘာတွေနဲ့ စုံစမ်းနေရဦးမှာ လဲ၊ ရာရာစစတော်။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး မိန်းဘာသာ သိချင်လို့ လျှောက်မေးနေတာ"

"ကိုယ့်ဘာသာ သိချင်တာတွေကလည်း ဘာတွေမှန်းမှ မသိတာ။ ‘အခေါ်အဝေါ်’တဲ့ ၊ ဘာအရေးကြီးလဲ"

သူက စူပူစူပူ ပုံစံနဲ့ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြောနေသည် ။ ထိုအခိုက်မှာ မေမေလည်း သူ့အခန်းထဲက ထွက် လာပြီး မိန်းနောက်လိုက်လာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မိန်းက "ဒါဆို ဒါပဲ"ဟု ဖုန်းကို မြန်မြန်ချပစ်လိုက်ပါသည် ။ ပြီးရင်တော့ မျက်နှာလို အားရရုပ်ကလေးနဲ့ သတင်းစာ နှစ်စောင်လုံးက ကြော်ငြာကဏ္ဍတွေကို မေမေ့ မြင်ကွင်းရှေ့ထိုးပြလို့ ။

မေမေဟာ အဲဒီလို ကြော်ငြာမျိုးကို မြင်တာနဲ့ ။ ဒါ "အိမ်ကလူကြီးက အဟုတ်မဟုတ်လို့ များ လား"ဟု တန်းတွေးပစ်တတ်သော လူမျိုးတွေထဲမှာ ရှေ့ဆုံးလောက်ကကို ပါသူပင်။ ခုလည်း သတင်းစာကြီးနှစ်စောင် ဖြန့်ကိုင်ကာ မျက်လုံးတပြူးပြူးနှင့် ရှိနေပါပြီ။ ထာဝစဉ် ကုတ်ကုတ်ကြီးလုပ်ထားမြဲ မျက်မှောင်တို့ ပင် နည်းနည်းများ ပြေလျော့နေသလားလို့ ။

မိန်းကတော့ သူဇာအေးထံ ဖုန်းဆက်ပြန်သည် ။ "ဟဲ့ ... သူဇာအေး။ ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေဟာလေ ဘယ်လို အကျင့်မျိုးလဲဟယ်။ ငါ့ကိုလေ ... သမီးတဲ့ ။ ဒါကတော့ ထားပါတော့ သမီးအရွယ်ဆို ဒီလိုပဲ ပြောကျင့်ခေါ်ကျင့် ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူကျတော့ ‘အမေ’တဲ့ ... ကဲ။ ဘယ်

လိုကြီးလဲဟဲ့။ ငါ့အမေကတော့ နင်သိတဲ့ အတိုင်းလေ။ သားရှင်တစ်ယောက်ကများ ဒီလိုခေါ်ပြောစရာလားလို့ မျက်နှာကို ပုပ်နေတော့တာပဲ။

"ဟား ဟား ဟား ... သူက အဲဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ပြန်ဘူး။"

"ဘယ်လို ...! "

"ချောမှ ၊ အဆင့်အတန်းရှိရှိလေးပုံ ပေါက်မှ ၊ သူ့မျက်စိထဲ တန်းဝင်လောက်တဲ့ အခြေအနေလောက်နဲ့ လို့ ထင်မှ ၊ အမေတွေ သမီးတွေ ဖြစ်၊ဖြစ်လာတာ။ စုတ်တီးစုတ်ပြတ်၊ နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်နဲ့ ဆိုရင်တော့ " သမီးရေ ... အမေလေ"တွေ ဘာတွေ သွားလုပ်နေမယ် မထင်ဘူး ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ"

"နင်ပြောမှ ပဲ ဂုဏ်ပဲတက်ရမလိုလို၊ ဒါဆို နင်နဲ့ ရော"

"သူက အမေဆို ငါကအန်တီ။ သူက သမီးဆို ငါကဇာကြီး ဖိဖိပြောပြီး ပြန်ပြန်ပြင်ပေးရတာပေါ့ဟ။ ကိုယ် အမေ မတော်ချင်တဲ့ သူများ "အမေ"လို့ မခေါ်နိုင်ပါဘူး။"

ဒီနေ့အဖို့ တော့ စကားပြောရ၊ ဆိုရ၊ ကြားရသမျှတို့ ဟာ စိတ်ချမ်းသာ ကျေနပ်စရာတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ ပါလား။

"နင်ကသာ မတော်ချင်တာ၊ သူကတော့ တော်ချင်လွန်းလို့ သေတော့မယ်ဆို"

"ကြည့်စမ်း၊ ဟိုသတ္တဝါ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ဘာလို့ ကမ္ဘာအနှံ့ လျှောက်ဖြန့်၊ လျှောက်ပြော နေချင်နေရတာလဲ မသိဘူး။ လာပေစေဦး"

"အေး ... ဒါဖြင့် ထပ်ကုန်းတိုက်လိုက်ဦးမယ်။ သူကလေ သူ့မှာ

တော့ ဇက်ကြောတက်နေတာတောင် သဘောတူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ် ထင်မှာ စိုးလို့ ဇက်တောင် မချိုးရဲဘူးတဲ့ ။ နင်ကတော့ လည်ပင်းမရှိတာတောင် သဘောတူကြောင်းကို လက်မြှောက်ပြ၊ မျက်တောင်လေးခတ်ပြန်တဲ့ ...ဟိ ဟိ ဟိ"

"အေး ... အေး။ အေး ... သိမယ်။ မသာ၊ ကောင်စုတ်။ သူ့အလာကို ထိုင်စောင့်မနေတော့ဘူး လိုက်ကိုသွားရဦးမယ်။ ဒီလောက် ဇက်ကြောတက်နေရင် ဇက်ပိုးနေရာကို နာနာလေးကို အုပ်ပေးခဲ့ဦးမယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ သူက နင့်ကို အဲဒါတွေ ဘာလို့ စကားအတင်းစပ်ပြီး လျှောက်ပြောပြနေရမှာ လဲ။ ဒေါ်မိန်းမိန်း ... ရှင်တို့ ဟာက ဟုတ်ရော ဟုတ်ကြသေးရဲ့ လား။ ဘယ်နှရက်မှ မရှိသေးဘူး။ အပြောင်းအလဲ လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ ...

ဘာလဲ ! နေ့တိုင်းတွေ ဖုန်းနဲ့ အလုပ်ဖြစ်နေကြတယ် ဟုတ်လား"

"နင်ကလည်း ၊ တစ်ခါပါဟယ်"

"တစ်ခါနဲ့ ဒါတွေအားလုံးပါအောင် ပြောတယ် !"

"ငါကစကားစပ်စပ် မစပ်စပ် လျှောက်မေးတာကိုး" ဟူသည့် စကားကိုတော့ မိန်းက မပြောဘဲ မြဲထားသည် ။ သူဇာအေးနဲ့ ဖုန်းပြောအပြီးမှာ တော့ ချစ်မေမေဘက် ပြန်အချိန်ပေးလိုက်ကာ ...

"အဲဒါ သူ့သားက ဘာမှ တောင် မသိလိုက်ဘူးတဲ့ ၊ သူ့မေမေဘာသာ သူသဘော သူဆောင်ပြီး သွားထည့်တာတဲ့ မေမေရဲ့ "

"ဒီလိုဆို ကိုအေးထွန်း တစ်ယောက် ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်"

ချောမောလှပ၊ နုပျိုသွက်လက်၊ ပျော်ရွှင်ချိုသာနေပုံတွေကို တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောမပြီးနိုင် ဖြစ်နေသော မေမေဟာ ခုလိုခါကျ

တော့လည်း "အဲသလို ဆိုရင်တော့ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ နေတတ်လိုက်
တာကြီး။ နည်းတောင် လှမ်းမေးပြီး အတုခိုးရတော့မယ့်ပုံပဲ"ဟု စိတ်ဝင်
တစား အသွင်နှင့် ရှိနေပြန်တော့သည်။ ။

"မိန်းကလေး"ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စတင်မြင်ဖူးလိုက်
စဉ်မှာ ပင် "ဒီညတော့ သူမရဲ့ အကြောင်း အိပ်မက်နဲ့ အိပ်စက်ပျော်ရ
တော့မှာ ပဲ"ဆိုတာ ဖိုးလူအေးက ချက်ချင်းဆိုသလို တန်းသိနိုင်လိုက်သ
ည်။ ။ ဖိုးလူအေးရဲ့ အိပ်မက်ထဲ ဝင်ရောက်နေရာယူနိုင်တော့မည့် မိန်းက
လေးမို့ အံ့သြနှစ်သက်ရတာနဲ့ ထပ်တူ အိပ်မက်,မက်ရမယ့် အဖြစ်ကိုလ
ည်း ကြုံပျော်မျှော်လင့်မိလေသည်။ ။

အိပ်မက်,မက်နေစဉ်မှာ လည်း အိပ်မက်မှန်း သေချာသိနေပေမယ့်
ကိုယ်တကယ်လို့ စီးမျောခံစားကာ တစ်ညတာ အိပ်မက်က တစ်ဘဝစာ
တစ်ခုလို တလိုက်တလဲ့ ရှိရလွန်းပါသည်။ ။

အခန်း(၂)

မေမေက အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသော ဖိုးလူအေးရဲ့ သူငယ်ချင်းများကို တစ်ယောက်ချင်း ခြေဖျားက ခေါင်းဆုံး စေ့စေ့စပ်စပ်ကလေး အကဲခတ်ကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေပါသည်။ ။

"ဟဲ့ ... နေပါဦး မင်းလွင်၊ သား တီရှုပ်ရင်ဘတ်က စာတန်းက ဘာ ..."

ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ညစ်တီးညစ်ပတ် စကားလုံးမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မေမေ့ မျက်မှောင်တို့ ကတော့ ခုနကထက် ပိုကုပ်ကျသွားကာ "နမိတ်မရှိ နမာမရှိကွယ်၊ မင်းဟာကလည်း "ဟု မပြောသာ ပြောသာ ကန့်ကွက်စကားမျိုးလေးကိုတော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ ။ ပြီးရင်တော့ ကျော်ဝဏ္ဏရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်မှာ ပတ်ချည်လာသော ပဝါစကို လက်မြန်ခြေမြန်နဲ့ ပဲ ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ကာ သူ့ဘောင်းဘီ နောက်ဘက် အိတ်ကတ်ထဲသို့ ပြန်ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။

"လက်ကျိုးနေတာလည်း မဟုတ်၊ အနာပေါက်နေတာလည်း မဟုတ်၊ ဘာလဲ"

ကျော်ဝဏ္ဏက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် " စတိုင်လ်ပေါ့ ဆရာမရဲ့ "ဟု စောဒကတက်လိုက်လျှင် မေမေက "ဘာစတိုင်လ်မှ မကျဘူး၊ လူကိုပိုပြီး အသရေစုတ်သွားစေတာသာရှိတယ်၊ ကလေးကချေတောင် ဆန်သေးတယ်"

ဟု ပိတ်ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။

ဖိုးလူအေးရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်လုံးကား မေမေရဲ့ အချိုးအချိတ်ကို သိပြီးသား၊ ဒီအိမ်လာရင် ဒီလိုပဲ တွေ့ရ၊ ကြုံရမည်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်သိရှိနေပြီးသားပင်။ မကြုံချင်လို့ လည်း မရ၊ ဒါဟာ သူတို့ အတွက် အသားကျ၊ အကျင့်ပါပြီးသား အခြေအနေမျိုး။

ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ဘော်ဒါတစ်အုပ်ရဲ့ ကြားမှာ ဘယ်လိုမိဘမျိုးကများ အတင်းကြီး ဝင်၊ဝင်ပါပြီး ဆုံးမပဲ့ပြင်ချင်တာမျိုး၊ ခေါင်းခေါက် ဗိုက်လိမ်ဆွဲ၊ နားရွက်ဆွဲလိမ် ဆိုတာမျိုး "ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပြီး အဲဒီအင်္ကျီနဲ့ အဲဒီဘောင်းဘီကို ပြန်လဲဝတ်ခဲ့လိုက်စမ်း"ဆိုတာမျိုး စွက်ဖက် လုပ်ဆောင်နေကြပါမည်နည်း။

ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေကတော့ လုပ်သည် ။ လုပ်တာမှ ငယ်ပေါင်းတွေဖြစ်သော ဒီတစ်အုပ်လုံးကြီးကို ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်း ကျောင်းသားငယ်တွေဘဝတည်းက ဒီလိုပဲ တရစပ်လုပ်လာခဲ့တာ ခုဆိုရင် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်နီးပါးပင်ရှိလို့ လုပ်သက်ရင့်၊ ဆားဗစ်ရ၊ ဝါရင့်၊ အရိုးစွဲပင် ဖြစ်နေတော့ပြီ။

ဒီအုပ်စုကြီးထဲကပဲ တခြားကောင်တွေရဲ့ မိဘမျိုးတွေအနေနဲ့ ဒါမျိုးတွေ လိုက်လုပ်နေရင်တော့ လူငယ်တွေဖြစ်တဲ့ ဒီတစ်အုပ်လုံးဟာ "ဘာကြီးလဲဟ"ဟု မကြိုက်ဖြစ်ရင်လည်း ဖြစ်ကြမည်။ လှောင်ချင်၊ ရှောင်ချင်ကြတာ ဂရုမစိုက်ဘဲ နေပြရင်လည်း ပြကြမည်။ မေမေနဲ့ ကတော့ ဒါမျိုးမရှိ။ ငြိမ်ခံနေကြတာအပြင်၊ ကြောက်ကို ကြောက်ကြ၊ ရွံ့ကြ၊ ရှိန်ကြ၊ လေးစားရတာကလည်း ရှိသေးသည် ။

မေမေဟာ တစ်အုပ်လုံးရဲ့ ဆရာမ ဖြစ်ခဲ့သည် လေ။ ဆရာမမှ ကိုးတန်းနဲ့ ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ကို အတန်းပိုင်။ တစ်ဦးတည်း

သောသား "ဖိုးလူအေး"ကို နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သေဝပ်ပိပြားနေအောင် အုပ်ထိန်းထားတတ်တဲ့ မေမေဟာ အပေါင်းအသင်း ရွေးချယ်ပေါင်းစေတဲ့ နေရာမှာ လည်း သူ့စိတ်ကြိုက် သူ့မျက်စိထဲ တွေ့နိုင်တာမျိုးတွေကိုပဲ (သူကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်) ပေါင်းထားစေလိမ့်မည်ဆိုတာ ပြောနေဖို့ တောင် မလိုပေ။

ဖိုးလူအေးရဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်လေးတွေခမျာ တက္ကသိုလ်အသီးသီးမှာ နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသားကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတာတောင်မှ မေမေ့ရှေ့မို့ရောက်ရင် ကြောင်ရှေ့ရောက်တဲ့ ကြွက်ငယ်တွေလို ငြိမ်ဝပ်ပိပြားကြ။ မဟုတ်တာ လုပ်လာမိပြီ ထင်ရင်လည်း ဖွက်ရ၊ သိမ်းရ၊ ဟန်ဆောင်ကြရ။ အရိုက်အနှက်၊ အခေါက်အဆွဲတို့ မှာ နာကျင်ခံခက်ကြရသော်လည်း ပဲ အပြုံးမပျက်ကြရ။ တစ်ခွန်းမှ နှုတ်ပြန်မလှန်ဝံ့ကြဘဲ လိုက်နာကြရ။

သူတို့ တစ်တွေရဲ့ မိဘအသီးသီးကလည်း ပဲ အဲဒီအဖြစ်ကြီးကိုပဲ ဝမ်းသာကျေနပ် နှစ်ထောင်းအားရစွာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခံယူလိုကြသူချည်း။ မေမေနဲ့ သူတို့ ရဲ့ သားတွေ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် အလှမ်းဝေးနေတာ လ,ပေါက် လာပြီဆိုရင်၊ အချိုးမပြေကြတော့ဘူးထင်ရင် အကြောင်းမရှိ၊ အကြောင်းရှာကာ ဒီအိမ်သို့ တွန်းလွှတ် ပို့ဆောင်ချင်ကြသူချည်းပင်။

"ဒါက စတိတ်ရှိုးပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဟိုတယ်ဂိတ်ပေါက်ဝလောက် ရောက်မှ မိန်းကလေးတွေပါ ... လာပူးပေါင်းကြမှာ မျိုးရော ရှိသေးလား"

ဗညားက "ဟဲဟဲဟဲ"ဟု ရယ်လိုက်လျှင် မေမေ့ရဲ့ သင်္ကာမကင်း မျက်မှောင်ကြီးက ပိုကုတ်သွားတော့ကာ "ကြည့်စမ်း ... ဘယ်သူတွေနဲ့ လဲ

ဒါဖြင့်" ဟု တန်းမေးလိုက်ပါတော့သည်။

"ဘယ်သူမှ မပါရပါဘူး ဆရာမရယ်၊ တကယ်ပါ။ Rock concert ပွဲသွားမှ တော့ မိန်းကလေးတွေကိုပါ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး ထည့်ခေါ်နေပါ့မလား။ ကိုယ့်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မအော်ရ၊ မကဲရတဲ့ အလုပ်မျိုးကြီး ကျွန်တော်တို့ က မလုပ်ဘူးဆရာမ။ သူတို့ နဲ့ ပူးပေါင်းချင်မှ တော့ တခြားသွားစရာ နေရာတွေ အပုံကြီး ရှိနိုင်ပါတယ် ... ဟဲဟဲဟဲ"

"တော်စမ်းပါ၊ မပူးပေါင်းဘူးလို့ တော့ မပြောဘူး။ ဒါဖြင့် မင်းမျက်နှာက ဘာကြောင့် စပ်ဖြဖြနဲ့ အပိုးမသတ်နိုင် ဖြစ်နေရတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာမရဲ့ စည်းကမ်းတွေအရဆို ကျွန်တော်တို့ တစ်အုပ်လုံး မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းပေါင်းမျိုး မကတော့ဘဲ တွဲဖို့ ၊ သွားကြ လာကြဖို့ ရည်းစားထားဖို့ အချိန်မတန် အရွယ်မရောက်နိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့ ... လို့ တွေးမိလာလို့ ရယ်ချင်လာလို့ ပါ"

ဒီတစ်အုပ်လုံးထဲမှာ တော့ ဗညားဟာ မေမေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ၊ စောဒက တက်ဖို့ ၊ အခွင့်အရေး တောင်းဆိုဖို့ နေရာမျိုးတွေမှာ သတ္တိအရှိဆုံးနဲ့ ရင်အဆိုင်ရဲဆုံးပင်။ အဲဒါကြောင့် မို့လည်း တစ်အုပ်လုံးဟာ မေမေထံမှာ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိလာရင် ဗညားကိုပဲ ရှေ့တွန်းပို့ပြီး ကျန်တဲ့ သူတွေက အလုအယက် နောက်နားက။ သားအရင်းဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးလူအေးသည် ပင်ဗညားရဲ့ ကျောနောက်ဘက်မှာ ပါ။

အဆိုးသွမ်း၊ အရမ်းကားကြီးတွေ မဟုတ်ကြပေမယ့် မေမေ ပုံသွင်း၊ ပဲ့ပြင်၊ ပုံစံချထားသလောက်လည်း လူလိမ္မာ၊ လူအေး လူရိုး၊ အပိုးကျိုး ကျိုးလေးတွေတော့လည်း မဟုတ်နိုင်ကြတော့တဲ့ တစ်အုပ်လုံးဟာ မေမေရှေ့ ရောက်ရင်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေးတွေချည်း

ဖြစ်သွားကြတော့တာလေ။

"အမယ်လေး ... ဗညားရယ်၊ သားတို့ ကို ဆရာမက ၁၃,၄ နှစ်သားလေးတွေလို့ ထင်နေသေးတာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ထားနိုင်ပါတယ်တော်။ အိမ်ထောင်ရက်သားရယ်လို့ ပြုချင်လာပါပြီ ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်မှာ စိတ်ချ ကျေနပ်လောက်စရာ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ၊ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးကို တာဝန်ကောင်းကောင်း ယူနိုင်ပြီဆိုရင် ပြုကြပါ။ ဘာမှ တားမြစ်နေစရာ မရှိပါဘူး ...

ဒါပေမဲ့ ထားပြီဟေ့ဆိုလည်း ကိုယ်တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ ဣန္ဒြေရရ သစ္စာရှိရှိနဲ့ မိကောင်းဖခင် သားတစ်ယောက်ပီသအောင် ထား။ သူငယ်ချင်းမက ရည်းစားမကျတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တွဲလိုက်ဟဲ့။ သွားလိုက် လာလိုက်ဟဲ့။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖုန်းတွေ ဆက်လိုက်ကြဟဲ့နဲ့ ။ ပေပေလေလေကြီး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ လုပ်ပုံကိုင်ပေါက်မျိုးကိုသာ ဆရာမက လက်မခံနိုင်တာ ...

နောက်ပြီးတော့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ ဆိုတာကလည်း ရှိသေးတယ်။ ရဲတင်းလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးတို့ ၊ အဝတ်အစား၊ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင် လော်လီတဲ့ မိန်းကလေးတို့ ၊ စိတ်ဓာတ်က မမြင့်မားမှန်း အတွေးအခေါ် အဆင့်အတန်း မရှိမှန်း ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိသာနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတို့ ကျတော့ ဆရာမက ဆရာမရဲ့ သားတွေနဲ့ ဘယ် ... တန်ရာတယ် ထင်ပါ့မလဲ ...

မင်းတို့ ကို အချိန်မတန် အရွယ်မရောက်သေးဘူးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ လုပ်ရင်လည်း မှန်ပါစေ။ လူလည်း သေချာရွေးကြပါလို့ သာဆိုလိုနေတာ ... သိပြီလား"

မေမေက တစ်အုပ်လုံးကို ရည်ရွယ်ပြောဆိုနေသည် ဖြစ်သော်လည်း မျက်လုံးအကြည့်တို့ ကတော့ ဖိုးလူအေး ဆီမှာ ပဲ ဖြစ်နေပါချေသည်။ ဖိုးလူအေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ "ဒါဖြင့် 'မိန်း'က မေမေရဲ့ 'မကောင်းစာရင်း'ထဲ မှာ ဘယ်တစ်ချက်မျိုးနဲ့ များ သွားငြိနေလို့ လဲ မေမေ"ဟု မေးကြည့်လိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားနှင့် ပင် ဖြစ်လာရလေသည်။

"မိန်းကလေး"တဲ့။ မိန်း ... မိန်းနဲ့ ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မလေးဟာ ကြားထဲက သူငယ်ချင်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုနဲ့ ဖိုးလူအေးနဲ့ သိကျွမ်းလာရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ တစ်ညခင်းလုံး နှစ်ယောက်တည်း စကားထိုင်ပြောလိုက်ကြရတဲ့ အခါ ဖိုးလူအေးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ "မိန်း"ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို တစ်ညတည်းနဲ့ စွဲစွဲထိုင်ထိုင် ရှိသွားရပြီ။ "ခဏတွေ့ကြပြီး ... ပြီးရာ"ဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုမျိုးထက် နောင်အရှည်သဖြင့်တွေ အတွက်လည်း ဆက်လက်ညှိနှိုင်းပြောဆို၊ နားလည်မှုတွေ လိုချင်စိတ် အပြည့်နဲ့။

ဒါပေမဲ့ မေမေရဲ့ မျက်စိဒေါက်ထောက်မှုတွေအောက်မှာ (ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ရှိပင်ရှိသော်ငြား) ဟိုကောင်တွေလောက် အခွင့်မသာ၊ အတွေ့အကြုံ မကြွယ်ဝနိုင်သူပီပီ အဲဒီညက လမ်းခွဲခဲ့ပြီး တာနှင့် ရှေ့ဆက်လက် ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ အစအန အခြေအနေ တစ်ခုခုကို ရအောင် ယူထားလိုက်ဖို့ လူက ဉာဏ်မပွင့်ခဲ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျကာမှ "ဖုန်းနံပါတ်လေးလောက်ဖြစ်ဖြစ် တောင်းထား လိုက်ရမှာ ပေါ့"ဆိုတာကို စဉ်းစားမိပြီး ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ရိုက်ကာ "သေစမ်းကွာ"ဟု အော်ပစ် ညည်းတွားလိုက်မိတော့တာ။

သူဇာအေး ဆီလား။ ဒီလောက်တော့ တွေးမိကာ ချက်ချင်းလှမ်းဆက် မေးမြန်းကြည့်တာပေါ့။ ဒီအခါမှာ သူကိုယ်တိုင်လည်း မေမေရဲ့ အ

ဆိတ်အခေါက်တို့ ဒဏ်က သိပ်မလွတ်လှတဲ့ ဖက်တီးမက ...

"ဟေ့အေးဟာ ... လူအေးရာ။ နင်က နင့်ဘာသာကျတော့ အပြီးအစီး လုပ်မထားလိုက်ဘဲနဲ့ ။ တော်တော်ကြာကျ နင့်သူငယ်ချင်းမ အသစ်က အချိုးမပြေဘူး၊ မျက်စိထဲမဝင်ဘူး၊ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ၊ ဘာညာနဲ့ အန်တီလွင်ကြီးစိတ်နဲ့ မကိုက်ဘဲ 'ဘယ်သူလက်ချက်လဲ'ဆိုရင် ငါက တရားခံမကြီး လုံးလုံးဖြစ်ရမယ်။ မပေးဘူး။ နင့်ဘာသာနင် သိအောင်လုပ်"

"နင်မှ မပေးရင် ငါက ဘယ်အကြားအမြင် ဗေဒင်ဆရာမကို သွားတွက်ခိုင်းပြီး မေးထုတ်ရမှာ လဲ။ နင့်နာမည်မပါချင်ရင် ညကကျတော့ ဘာလို့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သေးလဲ"

"အလို ... သူကြောင်နေမှာ စိုးလို့ လည်း အဆင်ပြေပြေ အခြေအနေတစ်ခု ဖန်တီးပေးလိုက်ရသေးတယ်။ လက်စသတ်တော့ ငါ့အပြစ် ဖြစ်နေပါလား။ မသိဘူးဟာ။ ပွဲတစ်ခုမှာ တစ်စားပွဲတည်း လာဆုံကြသူချင်းကို သူဘယ်သူပါ၊ သူကတော့ ဘယ်ဝါပါလို့ မိတ်ဆက်ပေးရုံနဲ့ တော့ အပြစ်က ဒီလောက်မကြီးနိုင်သေးဘူး ထင်တာပဲ။ ဒါကလူတိုင်း ဘယ်သူမဆို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျမှ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာကတော့ ဒါပဲလို့ ထပ်ပေးပြန်တာကကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ။ မလုပ်ဘူး"

"တစ်ခွန်းလောက် လွှတ်ခနဲ ယောင်ထွက်လိုက်ရင်တောင် ရသားနဲ့ စိတ်ကိုပုပ်တယ်"

"အဲဒီအပုပ်တရားက အကြောက်တရားကနေ အခြေခံလာတာကိုးဟ၊ ဒါနဲ့ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ အတည်ကြီးလား"

"မပြောဘူး၊ ဘာလို့ ပြောရမှာ လဲ"

သူဇာအေးက တဟားဟား အော်ရယ်ကာ "အေး ... ငါကလည်း နင့်ကိုသာ ဘာမှ ပြောမပြနိုင်တာ။ တစ်ဖက်ကိုတော့ ပြေးပြီးတော့ကို သွားပြောပြထားလိုက်ဦးမယ်"တဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။ သူဇာအေးရဲ့ အပြောအဆိုတွေက ဘယ်လိုလဲတော့ မသိ။ ကံကမကုန်ချင်သေးလို့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် "ဘွား"ခနဲ ပြန်တွေ့ကြတဲ့ အခါ မိန်းကလေးဟာ ဟိုတစ်ညကနဲ့ မတူ။ နေရင်း ထိုင်ရင်း စူပုပ်စိတ်တို ရန်လုပ်နေတတ်သူကလေး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ဖိုးလူအေးကတော့ ဘေးနားမှာ မေမေတစ်ယောက်လုံးကြီး ပါနေခဲ့တာကိုတောင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ သူမလေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ "ဟာ"ခနဲ အပြေးအလွှား ချဉ်းကပ်သွားမိရက်သား။

"မိန်းကလေး"

"ဪ"

"ဖိုးလူအေးပါ"

"သိပါတယ်၊ ဒီလောက်ကလည်း ဉာဏ်မထိုင်းသေးပါဘူး"

"ဟိုတစ်နေ့ညကလေ အိမ်ရောက်မှ ဖုန်းနံပါတ်လေးဖြစ်ဖြစ် တောင်းယူလာခဲ့မိရမှာ လို့ "

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"အဲဒီညကတော့ ခင်မင်တတ်ပါတယ်ဆို။ ရှေ့ဆက်လက် သူငယ်ချင်းလုပ်ကြဖို့ လေ"

"မလိုပါဘူး"

"ဟာ ... ဘာလို့ လဲ"

မိန်းကလေးက ဖိုးလူအေးရဲ့ ပခုံးပေါ်ကနေကျော်ပြီး နောက်ဘက် နားသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဖိုးလူအေးလည်း သူလိုပဲ ကိုယ့်နောက်ကျောဘက်ကို ကိုယ်ပြန်ပြီး လည်လိမ်ခေါင်းစောင်းကာ ကြည့်လိုက်မိလျှင် ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေက ဖိုးလူအေးတို့ နှစ်ယောက်ထံ လှမ်းကြည့်နေသည် ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မေမေရဲ့ ပုံစံဟာ တည်တည်တင်းတင်းမရှိ၊ ပုံမှန် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် သာ ဖြစ်သော်လည်း "ချိုသာဖော်ရွေ"ဆိုသည့် ဟန်မျိုးလည်း တစ်စက်မှ ကို မရှိပါ။ စကော့ဈေးရဲ့ မင်းလမ်းမ အလယ်ကောင်မှာ သက်သောင့်သက်သာဟန်နှင့် ပဲ ရပ်နေတဲ့ မေမေက လက်နှစ်ဖက်ကိုတော့ပိုက်ပြီး ခေါင်းလည်း တစ်ချက်ငဲ့ထားလိုက်သေးတဲ့ အတွက် (အဆိုးဘက်က လှည့်တွေးမည့် သူမျိုးဆိုရင်) စိန်ခေါ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ဟန်မျိုးဟု ပင် ဆိုနိုင်နေသေးသည်။

"မိန်းက ဝတ္ထုတွေ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ယောက်ကို တိုထွာနေတဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်အမေကြီးမျိုးတွေနဲ့ သိပ်မပတ်သက်လိုဘူး ဖိုးလူအေးရဲ့။ ဝေးဝေးပဲနေချင်တယ်၊ ပြီးကျတော့ ဒီအရွယ်ထိ အမေနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဗိုလ်ချုပ်ဈေး လိုက်လာတတ်တဲ့ သားမျိုးဆိုတာလည်း ...။ အင်း ... တအားတော့ လိမ္မာတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ..."

ဟာ ...။ ပေါ်တင်ကြီး။

"မေမေက ဒီလိုပါ၊ ကျောင်းဆရာမဟောင်း ဆိုတော့လည်း ..."

"မိန်းကလည်း ငယ်ငယ်လေးတည်းကနေ ခုထိ၊ ဘယ်ဆရာ၊ ဆရာမနဲ့ မှ မတည့်တဲ့ ကံက အပြည့်ရှိပြီးသား။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေနေရင်လည်း သူတို့ က အလကားသက်သက် နေရင်းထိုင်ရင်း လာအမြင်ကတ်နေတတ်ကြတာ၊ ဘယ်လိုကုသိုလ်မျိုးနဲ့ လဲမှ မသိတာ။ ဟင့်အင်း ...။"

တော်ပြီ ...။ ပိုတောင် ဝေးဝေးပဲနေချင်သေးတယ်။ လိမ္မာသော တစ်ဦး တည်းသော သားတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်ထက်ထက် အမေကြီး တစ်ယောက် ဟာ ကျောင်းဆရာမဟောင်းတဲ့ ။ အိုး ... မိုင်ဂျေဒ်"

မိန်းက ပြောနေရင်း "ဟိုမှာ လာနေပြီ"ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည် ။ ဟိုတစ်နေ့က ညကလို ချစ်စဖွယ် ချိုသာယဉ်ကျေးပြီး စကားပြောလို့ ကောင်းသော မိန်းကလေးအဖြစ်ကနေ ဘာတွေမှန်းမသိ ကြိုကန်ထားချင်သော မိန်းကလေးမျိုး၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားရပါလိမ့်ဟု အဖြေမပေါ်နိုင်ရှိဆဲ၊ အနားသို့ ရောက် လာပြီဖြစ်တဲ့ မေမေက ...

"ဈေးလယ်ကောင်ကြီးမှာ ဖိုးလူအေးရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ သားကတော့ မျက်ကလဲဆန်ပြာ၊ အလူးအလဲ၊ ဣန္ဒြေတောင် ပျက်ပျက်။ ဟိုမိန်းကလေးကတော့ အနေအထားက တင်းနိုင်လှချေလား။ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးလဲ"

မေမေက ခါတိုင်းလို "ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ဝါလဲ၊ ဘယ်ကလဲ"တွေပင် မလာပါ။ မျက်နှာအိုအိုနှင့် ခေါင်းတခါခါသာ ရှိနေပြီး မိန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ ထပ်ပြီး စကားမစပ်တော့။ စကားအစပ်လည်း မခံတော့။ ။ အဲသလောက်ဆိုရင် မိန်းဟာ မေမေရဲ့ "အဆိုးစာရင်း၊ မကောင်းစာရင်း၊ အပယ်စာရင်း"ထဲမှာ တစ်ကြောင်းကြောင်းနဲ့ ပါဝင်သွားလောက်ပြီဆိုတာ ဖိုးလူအေးက ရိပ်မိရမည်ဖြစ်ပါသည် ။

ခုလည်း မေမေဟာ စတိတ်ရှိုးသွားကြမယ့် သားနဲ့ တပည့်တွေကို တွေ့တုန်းလေးဖမ်းပြီး ဩဝါဒတွေ ခြွေနေရာက "လုပ်ရပ်လည်း မှန်ရမယ်၊ လူလည်း ရွေးတတ်ရမယ်"ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်ခါ ထပ်ခါပြောရင်း ဖိုးလူအေးကို တည့်တည့်ကြီးကို ဦးတည်ပြောနေဆိုနေတော့ပြီ။

"မင်းတို့ သူငယ်ချင်းလည်း တစ်ခုခု သတင်းပလင်းလေးများ ထူးဆန်းရင် ဆရာမကို ပြန်ပြောဖို့ မမေ့ကြနဲ့ ဦး။ ဆရာမကတော့ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ တယ်မဟန်ဘူး။ သားတို့လို အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်နေဦးမယ် ဆိုတာမျိုး ဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့ လားပဲ။ ဘာတွေ အသည်းအသန် ကျိတ်ကြိနေမယ်တော့ မပြောတတ်ပါဘူး။"

တစ်အုပ်လုံးကား သံပြိုင်ပင် "ဟုတ်ကဲ့" ဟု ညီညီညာညာ အကျယ်ကြီးတွေ အော်ပစ်လိုက်ကြသော်ငြား မေမေလိုချင်တဲ့ တကယ့်ကတိမျိုးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ အဝေးကြီး။

"ဟွန်း ... လွယ်လိုက်ကြတာနော်။ ဒီမှာ သားတို့ ၊ မင်းတို့ အားလုံးကို ဆရာမက လူယဉ်ကျေး၊ လူလိမ္မာ၊ လူကောင်းလေးတွေ ဖြစ်နေအောင် တရစပ် သွန်သင်ပဲ့ပြင်ခဲ့တာတွေဟာ သူများကို သွားအောက်ကျို့ပြီး နိုင်စားခံနေရဖို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ကွယ့်။ နားလည်ကြရဲ့ လား။"

ဗညားက ဖိုးလူအေးကို မျက်ခုံးပင့်ပင့်ကြီးနဲ့ (တိတ်တခိုး၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်) ကြည့်ပြလာပါသည် ။ တစ်အုပ်လုံးထဲမှာ အလည်ဆုံး အသွက်ဆုံးနဲ့ အပြစ်သိပ်မကြီးလှသည့် မကောင်းမှုမျိုးစုံကို လှည့်ပတ်ကျူးလွန်နေကျ ဗညားဟာ သူဇာအေးလိုတော့ တွေးကြည့်ရုံနဲ့ တင် ကြိုကြောက်နေမည့် သူမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ မည်သို့မည်ပုံလည်း စွမ်းဆောင်လိုက်နိုင်သည် မသိ။ ဖိုးလူအေးထံက တစ်ဆင့် မိန်းကလေးရဲ့ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ပြီးနေပြီ။

ဒီကနေ့ Rock concert မှာ မိန်းကလေးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကြီးလည်း လာကြည့်ကြမှာ တဲ့ ဆိုတာကိုပါ သတင်းကြိုပေးထားပြီးပြီ။

"စ၊မစရသေးဘူး၊ ဇာတ်လမ်းက ဆုံးသလောက် ရှိနေပြီ။ ကြည့်

တော့လုပ်"တဲ့ ။ ခပ်စွာစွာ ရန်လုပ်နိုင်စားတတ်မည့် မိန်းကလေးမျိုးကို သူ့သား အရိုးအအေးအတွက် အလိုမရှိချင်တဲ့ မေမေရယ်။ တစ်ဦးတည်း သောသားတွေရဲ့ အမေဆိုးကြီးမျိုးနဲ့ မဆက်ဆံချင်တဲ့ အပြင် ကျောင်းဆရာမဆိုတဲ့ လူတန်းစားနဲ့ လည်း နေရင်း ထိုင်ရင်း မတည့်တတ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးရယ်။

အင်း ...။ ဇာတ်ကတော့ တကယ့်ကို လှလှပပလေး ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီထဲမှာ အလယ်ကောင် ကြားညပ်၊ ဖိုးလူအေးဆိုတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော်ကတော့ အမေမိဘ မကြိုက်နိုင်တာတွေကို ခိုးဝှက်လို့ တစ်မျိုး၊ ဒီတိုင်းကြီး ပေါ်တင်ပဲ တစ်ဖုံ ကျူးလွန်ပစ်ပြီးကာမှ အဆူခံတတ်သော သားမျိုး။ စွဲမိပြီဆိုရင် "ဘယ်သူဖျက်ဖျက် ဆောရီးပဲ"ဆိုတဲ့ ခေါင်းမာမာနဲ့ စွဲမိစွဲရာ လူစားမျိုးဖြစ်လို့ နေပါသည် ။

"အမယ်လေး .. ဖိုးလူအေးရေ၊ မင်း ညတိုင်းဖုန်းတပြောပြော လုပ်နေတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း မေမေသိလာခဲ့တယ်နော်။ သူ့အဖေက ဦးကျော်စွာမြင့် ဆိုပါကလား။ ဘုရား ... ဘုရား ... လူရှုပ်သက်သက်ကြီး"

မိန်းရဲ့ ဖေဖေဟာ နာမည်ပြောလိုက်တာနဲ့ လူတော်တော်များများက ပင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ တန်းသိသွားကြတဲ့ အထဲမှာ ပါပါသည် ။ ဖိုးလူအေးမှာ သူဇာအေးတို့ ပွဲကတည်းကပင် မိန်းကို ဦးကျော်စွာမြင့်ရဲ့ သမီးဟု သိခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ပါသည် ။

ခုမှ ဘယ်ကသိလာသည် မသိသော မေမေကတော့ တကယ့်ကို ရှုံ့ရှုံ့
မဲ့မဲ့ကြီး။

"ဒီအဖေမျိုးရဲ့ သမီး ဆိုကတည်းက ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ ... အ
င်း ..."

"အာ ... မေမေကလည်း သူ့သမီးကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ထဲက မ
ဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဝင်ကာမနေနဲ့ ။ အင်မတန် မောက်
မာအထက်စီးဆန်လှပါသည် မှတ်တာ။ လက်စသတ်တော့ နာမည်ကျော်
သူဌေးသမီးတစ်ယောက်မှ လာဖြစ်နေတာကိုး"

မိန်းကား ဖိုးလူအေးမို့ဆိုရင် အလကားနေရင်း ရန်လုပ် တင်းမာ
ကောက်ချိတ်နေတတ်တဲ့ ကောင်မလေးမျိုးတော့ ဖြစ်သည် ။ သို့သော်
မေမေ ပြောသလို မောက်မောက်မာမာ အထက်စီးဆန်ဆန်နဲ့ ဓနဥစ္စာ
အခြေအနေတစ်ရပ်ပေါ်မှာ ဂုဏ်မောက်နေသူ တစ်ယောက်တော့ဖြင့် မ
ဟုတ်လေတာ ဖိုးလူအေးကတော့ သေချာပင် သိပါသည် ။

ဖိုးလူအေးကိုတော့ အလကားနေရင်း ရန်လုပ်တင်းမာ ဆိုတာကလ
ည်း အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်တာ။ လူဆိုတာမျိုးဟာ ပုထုဇဉ်တွေပီပီ၊ လို
က်ရင် ပြေးမယ်။ ပြေးရင်တော့ ပြန်လိုက်မယ်။ သူကတင်းရင် ကိုယ်က
လျှော့မယ်၊ သူကလျှော့လာရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က တင်းပြီသာမှတ် ဆို
တဲ့ စိတ်ထားမျိုးတွေနဲ့ လူတစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်လောက်က
ဒါမျိုးချည်း မဟုတ်ဘူး လား။ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာကတော့ ရဟ
န္တာ (သို့) ထွက်ရပ်ပေါက်တော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးမျိုးထဲကပဲ ဖြစ်ရမည်။

လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဟာ အ
ကဲအမြဲခတ်ပြီး လိုတိုးပိုလျှော့ အကဲစမ်းနေကြရတာချည်းဆိုတော့ကာ

တစ်ဖက်က လိုအပ်တာထက် ချို့သာလျော့ပေါ့နေရင် "ငါအနိုင်ယူနေလို့ ရနိုင်သားပဲ"ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဝင်လာမိကြသူချည်းပဲရှိမည်။ ဖိုးလူအေးနဲ့ မိန်းကလေးတို့ က အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး။ လူထဲက လူတွေရဲ့ သာမန်ဖြစ်ရပ်မျိုးပါပဲ။

ဖုန်းကလေးတစ်ချက် ကောက်လှည့်ပြီး "မိန်းကလေး"လို့ ဆိုလိုက်ရင် ...

"ဘာတုံး ... မဆက်ပါနဲ့ ဆိုမှ ဆက်လာပြန်ပြီ။ အလကား လိုက်ရှုပ်နေတာပဲ။ သူများမှာ အချိန်တွေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်"စသဖြင့် ...။

တရစပ်တောက်လျှောက် ဘုမ္မတ်ရန်စွာသံလေးတွေ ထွက်လာမှုကို ...

"အချိန်တွေ ကုန်တယ်ဆိုလည်း ကျုပ်မှန်းသိရင် အဲဒီဖုန်းကို ခင်ဗျားက ဖွင့်မကိုင်လိုက်နဲ့ တော့ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားဖုန်းပေါ်မှာ ကျုပ်မှန်းသိသာစေတဲ့ နံပါတ်ကြီးက ပေါ်နေတဲ့ ဥစ္စာ။

ဆက်ချင်စိတ်ရှိတဲ့ သူကတော့ ဆက်လာနေမှာ ပဲ။ လိုက်ရှုပ်နေတယ်ထင်ရင် ခင်ဗျားက စကားပြန်မပြောနေနဲ့ တော့ပေါ့။ ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ ကျုပ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကို ခင်ဗျားက ဘာလို့ ကောက်ကိုင်သေးလဲ ... ကဲ ...!" ဘာညာ ...။

အဲဒီလို ဘုပြန်မှုတ်ထည့်လိုက်ရင်တော့လည်း ဒီနှစ်ယောက်ကြားက ဆက်ဆံရေးက တစ်မျိုးဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမှာ ပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ် အပြီးပြတ်၊ ပြတ်တောက်သွားတော့တာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့။ သို့သော် ဖိုးလူအေးကား "အဲဒီလိုပြန်ပြောလိုက်ရင်များ ဘယ်လိုနေမှာ ပါလိမ့်" ဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်မျိုးတောင်မှ မရှိချေ။

တရစပ် ဆက်တိုက်ထွက်လာတဲ့ ရန်လုပ်သံတွေ ပြီးရင် နောက်ဆက်တွဲက ချစ်စနိုးနဲ့ သဘောကျသွားဟန်စွက်တဲ့ (ဒါပေမဲ့လည်း အနေတော့ ခက်သွားပြီး၊ ရုတ်တရက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့တဲ့) ဖိုးလူအေးရဲ့ ရယ်သံသဲ့သဲ့များ ။ မိန်းကား တစ်ခါတစ်ရံကျ အဲဒီ ရယ်သံကို ပင် ရန်ဆက်လုပ်ပြန်ကာ ...

"ဘာရယ်တာလဲ၊ အလကားနေ ရယ်စရာမရှိ လိုက်၊လိုက်ရယ်နေတော့ လူကို ဟားချင်သလိုလို၊ ထမင်းချိုး ဟင်းချိုး လုပ်ချင်ရာ ကျသလိုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဘေးလူတွေများ မတော်တဆ ကြားနေနိုင်ရင် သူ့ကိုကျ သဘောကောင်း စိတ်ကောင်းရှိကြီး၊ လူကိုတော့ စွာပလန် တေးလွန်းတဲ့ စိတ်ပုပ်လို့ ထင်ကုန်ကြတော့မှာ ပေါ့"

သူနဲ့ ကိုယ့်ကြား ဖုန်းစကား အသွားအလာကို ဘေးလူတွေတော့ မတော်တဆ ကြားနိုင် မကြားနိုင် မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် ဖိုးလူအေးရဲ့ မေမေကတော့ တစ်ဖက်အကြားနဲ့ တင် နှစ်ဖက်စာ အနေအထားကို တိတိကျကျပင် ဖမ်းနိုင်မှန်းနိုင်ကာ ဆတ်ဆတ်ကို ခါနေခဲ့တော့တာမျိုး။ (သူ့သားကလည်း အမေနဲ့ ကျတော့ ပြောမရ၊ ဆိုမရ ခေါင်းခပ်မာမာနဲ့ စွဲမိစွဲရာဆိုတဲ့ အမျိုးအစားထဲကလေ။)

"သူတို့ ဟာနဲ့ သူတို့ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာကွယ် တစ်နေ့ ရွှေတစ်ပိဿာစီထွက်နေတဲ့ ရွှေတွင်းတွေကို ဖင်ခုထိုင်ထားပစေဦး။ ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ လူရှုပ်ကြီးမျိုးရဲ့ သမီးနဲ့ မင်းမို့ အဆက်အဆံရှိပလေတယ် ဖိုးလူအေးရယ်။ မင်းအစား ငါရှက်လှချည့်"

"မေမေပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက စာသင်ခဲ့တုန်းကတော့ အခြေအနေထက် လူကသာ အရေးကြီးတယ်ဆို၊ လူဆိုတဲ့ နေရာမှာ လည်း ခြေမ၊မကောင်း ခြေမ၊ လက်မ၊မကောင်း လက်မလို့ သာ သဘောထားနိုင်ရမယ်

ဆို"

"ဟဲ့ ... အမယ်လေး ... တစ်သက်တာ သင်ကြားလာတာတွေထဲက သူလိုအပ်တာလေးတွေပဲ ကောက်နှုတ်အဓိပ္ပာယ်ဖော်ပြီး ယူသုံးနေလိုက်တာ။ ခုဟာက ခြေမကတင် ပုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခြေညှိုး၊ ခြေခလယ်၊ ခြေသူကြွယ်၊ ခြေသန်း ... ဟာ တစ်ချောင်းမှ အကောင်းမရှိတာ။ ခြေမက ခြေမမို့လို့ ၊ ခြေသန်းလေးကျပြန်တော့လည်း ခြေသန်းလေးမို့လို့ သူ့အကျင့်ကလေးနဲ့ သူပဲ"

အဲဒီမေမေဆိုလိုတဲ့ ခြေသန်းကလည်း သူ့အကျင့်လေးနဲ့ သူ ဆိုတဲ့ "မောက်မာရိုင်းပျံ၊ အထက်စီးဆန်" ဆိုတာမျိုးကို ဖိုးလူအေးကတော့ "အဲဒီလိုမှ မဟုတ်တာ"ဟု ခံယူ ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဘယ့်နှယ်မှ မနေ။ သူ့အဖေကြီးရဲ့ "အရှုပ်ကြီး"ဆိုတာကရော။ လောကကြီးမှာ "အပင်မြင့်လေ လေတိုက်ခံရလေ"ဆိုတဲ့ စကားပုံအရ သာမန်ရ ပ်ကွက်ထဲက ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မိန်းမဆယ်ယောက်ယူတာနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား အဆိုတော်တစ်ယောက် ရည်းစားပြိုင်ထား၊ထားတာနဲ့ ဘယ်သူက ပိုအပြစ်ကြီးပြီး လူပြောများ ၊ လူသိများ စရာ ဖြစ်လာမည် ထင်ပါသလဲ။

အဲဒီလူတစ်ယောက်ဟာ လူတကာ ပါးစပ်ဖျားထဲထည့်၊ထည့်ပြောနေလောက်စရာ အနေအထားမျိုး ရောက် လာပြီဆိုရင် ဟုတ်ရင်လည်း ကျော်မှာ ပဲ။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လည်း နေရင်း ထိုင်ရင်း ကျော်ချင်ကျော်နေမှာပဲ ဆိုတာကို ဖိုးလူအေးကတော့ (ကိုယ်တွေ့ကြုံ မဟုတ်ပေမယ့်) ကိုယ်ချင်းစာနိုင်သည် ။ "သိပြီးကြပြီလား ... ဒီလိုတဲ့ "ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တင် ပုရွက်ဆိတ် ခြေရာဟာလည်း ဆင်ခေါင်းအရွယ် ရှိချင်ရှိသွားမှာပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

"အရှုပ်ကြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"ဟု ကန်ငြင်းချင်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ရပါ။ အရှုပ်ကြီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မည်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းကြားသမျှတွေလောက် အားလုံးဆိုး၊ တစ်စက်မှ မကောင်းသည့် "လူရှုပ်သက်သက်ကြီး"မျိုးကတော့ တကယ်ဟုတ်မနေရင် တစ်ဖက်သားမှာ ဒီသတင်းတွေအရ ဘယ်လောက်ထိခိုက် နစ်နာလိုက်မလဲ။

ဖိုးလူအေးက ဒါတွေကို မေမေနဲ့ လည်း ပြိုင်ငြင်းမနေချင်ပါ။ မလိုအပ်သေးဘူးဟု လည်း ထင်သည် ။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ခပ်အေးအေး ခပ်ပြီးပြီးသာ လုပ်နေလိုက်သည် ။

"အေး ... ပြီးနေ ပြီးနေ၊ မင်း အဲဒီလိုပြီးပြီးအေးအေး သဘောကောင်းကောင်း လေးပါဆိုတဲ့ ပုံပေါက်နေလို့ လည်း တစ်ဖက်က အားရဝမ်းသာ မောက်မာနေတာ နေမှာ ပေါ့။ ဒီနေ့ အဲဒီခြေသန်းက မေမေ့ကို ဘာလုပ်လိုက်တယ် ထင်သလဲ"

"ခြေသန်း ... ! ဪ ... ဟော် ... ဟား ဟား ... ဘာလဲလို့ "

"သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မေမေ ရောက်နေမှန်း သူသိလို့ လေ သူနဲ့ အတူပါလာတဲ့ maid ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို အော်လိုက် ငေါက်လိုက် ဆုံးမလိုက်၊ ပညာပေးလိုက်တာ ဆိုတာ မပြီးတော့ဘူး"

"အာ ... မေမေရောက်နေလို့ တမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား"

" လာပြီပြီ ... ။အေး ... ရောက်နေမှန်းသိလို့ တမင်လုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ရင်လည်း maid တစ်ယောက်ကို အဲဒီလောက် လူလယ်ကောင် အပြစ်တင် ဆူဆဲနေတာလည်း စရိုက်မမှန်တာ မောက်မာတာပဲ။ ဘယ်ဘက်ကမှ မလွတ်ဘူး လိုက်ကာမနေနဲ့ ။ ကိုယ့်အလုပ်သမားပဲ အိမ်ကျမှ ၊ လူမြင်ကွင်းနဲ့ ကွယ်ရာကျမှ ဆူဆုံးမလို့ ရတယ်၊ ပြောမရရင် ထုတ်ပစ်

လိုက် အလုပ်က။ လူမြင်ကွင်းထဲမှာ ဒီလောက်ဆူပူ မာန်မဲတာကတော့ တမင်လုပ်တာဆိုလည်း ဒါသက်သက် လူကြီးကို အကြောင်းပြချင်တာ။ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ရင်လည်း ဝသီကိုက မာန်ကြီးတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ။ ဘာမှ မကောင်းဘူး။"

တမင်လုပ်တာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ ပဲဆိုတာလည်း ဖိုးလူအေးက တွေးမိပါသည် ။ ငယ်ကတည်းက ခုထိ ဘယ်ဆရာ၊ ဆရာမနဲ့ မှ မတည့်ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့ရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ စရိုက်လက္ခဏာ အရ လူကြီးသူမတွေနဲ့ အဆင်ပြေပြေ နေတတ်မယ့် ပုံမျိုးထဲကမှ မဟုတ်တာ။

သူ့အဖေ အမေ မိဘတွေနဲ့ ရော ကောင်းကောင်း မှ တည့်ပါရဲ့ လား မသိ။

စ,စတွေ့တွေ့ချင်းနေ့ကပင် (မေမေကတော့ စတင် ပြီးတော့ပေါ့လေ) သူ့ကို ခေါင်းငဲ့လက်ပိုက်ကာ စိုက်ကြည့်မိရုံနဲ့ "ဒါမျိုးကြီးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဝေးဝေးပဲ နေပါ့မယ်" လို့ ခပ်တည်တည်ပဲ ချသွားခဲ့တာ ကြည့်ပါလား။

"မေမေ မကြိုက်ဘူး ဖိုးလူအေးရယ်။ လူလူချင်း အချင်းချင်း ပေါင်းသ င်းဆ က်ဆံ့ ရာမှ တန်းတူရည်တူ မဟုတ်ဘဲ သူကပဲ တစ်ဖက်သတ်ကြီး အနိုင်ယူ မောက်မာနေတတ်မယ့် သူမျိုးဟာ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ သဘောမျိုးလောက်တောင်မှ ပေါင်းထိုက်ရဲ့ လားဆိုတာ မေမေက အများကြီး သံသယရှိတယ်"

ဟိုးအရင်အချိန်၊ အခါတွေကလို "အဲဒီအင်္ကျီမျိုးများ မင်းကိုယ်ပေါ် တင်ဝတ်ဖို့ ဝယ်လာစရာလား။ လွှင့်ပစ်။ ဒါမှ မဟုတ် သူများကိုပေးပစ်" ဆိုတာမျိုး။ "အဲဒီ အောင်ကြီးဆိုတဲ့ ကောင်လေး မပေါင်းနဲ့ စမ်း၊ ခုဖြတ်ပစ်၊ ရှေ့ဆက် ဘာအဆက်အဆံ့မှ ရှိတာ ငါမကြားချင်၊ မမြင်ချင်ဘူး"ဆို

တာမျိုး။ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တစ်ခွန်းနဲ့ "ရပ်တန့်က ရပ်စေ"ဆိုတာမျိုး ထွက်မလာသေးတာကိုတော့ ဖိုးလူအေးက အံ့သြသံ သယရှိရသည် ။

ဒါကလည်း ဖိုးလူအေးရဲ့ ဘက်က ဘာမှ ဒီလောက်ကြီး သေချာပြ သေးတာ မဟုတ်လို့ များ လား။ အရွယ်ရ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရဲ့ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စမျိုးကို ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးငယ်တွေ ကို အုပ်ချုပ်သလိုမျိုး အခန်းတံခါးပိတ် သော့ခတ်သိမ်းဝှက်ပစ်လိုက်တာ မျိုး လုပ်လို့ မရနိုင်မှန်း ပညာတတ် မေမေကတော့ သိနားလည်နေပါလိမ့်မည်။

ဖိုးလူအေးကား မေမေဆီက အဲဒီလောက်လေး သတင်းကြိုကြား ထားရပြီးရင် ညဘက်ကျ မိန်းကလေးနဲ့ ဆို ဒီထက် ပိုဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေ ကြားရပြန်ဦးမည်ဆိုတာကို သိသိကြီးနဲ့ ဝဋ်မကင်းနိုင်သူပီပီ အချိန်တန် ကျတော့ ...

"မိန်းကလေး"

"ဟင် ... ! ရှင်ဆက်လာသေးတယ်နော် ဆရာသမား။ မိန်းကတော့ ရှင်ဒီနေ့ကစပြီး ဖုန်းဆက်ခွင့်တွေ ဘာတွေတောင် အပိတ်ခံလိုက်ရ လောက်ပြီ ထင်နေတာ"

ဖိုးလူအေးကား "ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိဘကမှ အဲ ဒီလောက်တော့ လိုက်မလုပ်လောက်ဘူးထင်တယ်"ဟူသည့် စကားမျိုး ကို ဖွင့်ဟပြောလိုက်ဖို့ ထက် ထုံးစံအတိုင်း "တဟင်းဟင်း"။

"မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒါ ရှင်ခိုးဆက်တာ။ အဲဒါကြောင့် အသံကိုက ခိုးကြော င်ခိုးဝှက်နဲ့ တိုးနေတာ။ မရဘူးဆရာ နေပေစေ။ မိန်းက သူခိုးအားပေး အလုပ်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ရှင် ဖုန်းချ"

"ခိုးဆက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း အေးဆေးဆေးဆေးပါ"

"မယုံဘူး၊ ဒါဖြင့် ရှင့်ဖုန်းမှာ Speaker နဲ့ Hand free စနစ် ပါတယ်မဟုတ်လား။ ဖွင့်လိုက်။ ပြီးရင် ရှင်လည်း အကျယ်ကြီးပြော၊ မိန်းလည်း ရှင်တို့ တစ်အိမ်လုံး ကြားသာအောင် ဒီဘက်ကနေ အကျယ်ကြီး ပြန်အော်ပြောမယ်။ ကဲ ... လုပ် ... လုပ် ..."

"ဟား ဟား ဟား ... ရေလည်ဆိုးတယ်ကွာ"

"စကားရောဖောရော လုပ်ပစ်မနေနဲ့ ၊ Speaker ဖွင့်ပြ ... ဆို"

"အဲဒီစနစ် မပါဘူး မိန်းကလေးရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းက မော်ဒယ် လီနိုမ့်တယ် အစုတ်စား။ ရှိရှိသမျှ function တွေ ပေါင်းစုံအောင် ပါနေတာ မဟုတ်ဘူး "

"ရှင် မလိမ်နဲ့ နော်"

"ဪ ... ဘာကိစ္စ လိမ်ရမှာ လဲ"

အမှန်စစ်စစ်ကတော့ လိမ်နေတာဖြစ်သည် ။ သူပြောသလို Speaker ဖွင့်ချလိုက်လို့ ကတော့ "ရှင့်မေမေ ကျောင်းဆရာမဟောင်းကြီးကို အဲဒီလောက် ကြောက်တတ်ရသလား တစ်ဦးတည်းသော သားလိမ္မာရဲ့ "ဆိုတဲ့ ကုန်းအော်သံကြီးက ဒီအချိန်လောက်ဆို အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းထဲမှာ ပဲ ရှိနေလောက်မည့် မေမေ့ထံ တိုက်ရိုက်လွင့်ပျံ့ကာပင် ရောက်ရှိသွားပေမည်။

ပြီးရင်တော့ (အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ရန်ငြိုးရန်စ ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့) ဆိုးစရာမရှိ ကြံဖန်ဆိုးချင်သော မိန်းကလေးက မဲပြုံးကြီးပြုံးပြီး ကျေနပ်နေချိန်မှာ နောက်ဆက်တွဲတွေအတွက် မျှော်မှန်းပြီး ပူပန်ရမည်ဖြစ်သော ဖိုးလူအေးမှာ တော့ မျက်နှာတွေပူ၊ စိတ်တွေ

အကြီးအကျယ်ညစ်ပြီး ကျန်ရစ်ရမည်။

"မလိမ်လည်း ပြီးရော။ ဒီမှာ ရှင့်မေမေလေ နေ့လယ်က မိန်းနဲ့ တွေ့ကြတော့ ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။ ရယ်မနေနဲ့ ။ သူကလေ သူ့ဘေး နားက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သူ့သားက ဘယ်လိုလိမ္မာကြောင်း၊ မိ ဘစကား နားထောင်ကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် တော်ရုံမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ တော့ဖြင့် မတန်ကြောင်း၊ သူတို့ ကတော့ မိန်းကလေး ဘာညာပြောမ နေနဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းချင်း ပေါင်းတာတောင် သူကိုယ်တိုင် စိစစ်ရွေးချယ်ပြီးမှ သူ ခွင့်ပြုတဲ့ သူနဲ့ မှ ပေါင်းရတာ ဖြစ်ကြောင်း။ အဲဒါ အဲဒါတွေကိုလေ အကျယ်ကြီးအဘောင်အာရင်းသန်သန် ပလုပ်ပလော င်းကြီး အော်ပြောနေတာရှင့် ... သိရဲ့ လား"

မိန်းက သူ့စကားကို "သူ့သားကောင်းကြောင်းနဲ့ တန်တဲ့ မိန်းမ မရှိကြောင်းကို လူလယ်ကောင် အော်ပြောနေတတ်တဲ့ အမေကြီးမျိုး ရှင် ကြားဖူးလား၊ မိန်းတော့ မကြားဖူးဘူး။ ဒီတော့ သေချာတယ် ဒါ တမင် သက်သက်လုပ်တာပဲ"ဟု အဆုံးသတ်လိုက်ပါသည်။

"ဟို ..."

"ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ။ မဟုတ်တာတွေ လုပ်ကြံပြောနေတယ် ထင်လို့ လား။ မိန်း ပြောတဲ့ အထဲမှာ အလိမ်အညာ၊ အပိုဆာဒါး တစ် လုံးမှ မပါဘူး၊ မယုံရင် ရှင့်မေမေကို ခုပဲလှမ်းအော်ပြီး မေးကြည့်လိုက်။ ရတယ် ... မေးသာမေး၊ သူ ဘာပြန်ဖြေတာကို ကြားရ ကြားရ မိန်းက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မေးလေ ... အော်မေးလိုက်"

"အာ ... အဲ ... ယုံပါတယ်၊ ဘာမယုံစရာရှိလဲ"

ဘာမှ မယုံနိုင်စရာ မရှိပါ။ သားနဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို နည်းမျိုး စုံသုံးကာ ထိန်းကွပ် အုပ်ချုပ်တတ်လေ့ရှိသော ကျောင်းဆရာမကြီး မေ

မေဟာ ဒါမျိုးကို လုပ်ကိုလုပ်ခဲ့မှာ ပဲဆိုတာ သေချာပါသည်။ တစ်ခုပဲ ရှိတာက မေမေနဲ့ မိန်း။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်သူက စတင်ခဲ့တဲ့ သူပါနည်း။ တစ်ယောက်က စလုပ်ပြလို့ နောက်တစ်ယောက်က လိုက်လုပ်ပြတာမျိုးက နှစ်ယောက်ပြိုင် တစ်ပြိုင်နက်ကြီး "ဝမ်း ... တူး ... သရီး"ဆိုပြီး ပြောနေကြတော့တာထက်စာရင် ပိုပြီး ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိတယ် မဟုတ်လား။

ခက်တာက နှစ်ယောက်စလုံးဟာ သူများ ရဲ့ လုပ်ရပ်ကိုသာ ပြောနေကြသည်။ ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုယ်ကျတော့ ထိမ်ချန်ထားချင်ကြသည်။ မခက်ဘူးလား။

"ယုံယုံ ... မယုံယုံ အော်မေးကြည့်လိုက်ပါဆို"

"အာ ... မရဘူး၊ ခုက အိမ်မှာ ဟို ... မေမေ မရှိဘူး"

"ဟိုမေမေ မရှိရင် ဒီမေမေတော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ညကြီးမင်းကြီး ဒီအချိန်ကြီး ဘာကိစ္စ မရှိရမှာ လဲ၊ မလိမ်နဲ့ နော်"

"ဪ ... ဘာကိစ္စလိမ်ရမှာ လဲ၊ အမျိုးတစ်ယောက်အိမ် သွားနေကြတာပါ"

ဒီတစ်ခါလည်း အမှန်စင်စစ် လိမ်ရပြန်တာ ဖြစ်ပါသည်။ "ဇွတ်ဆိုးပစ်မှာ ပဲ"ဟု သံမိဋ္ဌာန် အပြီးချထားပြီးသား ဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းကလေးရဲ့ ဇွတ်တရွတ်ဆန်မှုများမှာ ဖိုးလူအေးအဖို့ "မုသာဝါဒ"ကို အကြိမ်ကြိမ်ကျူးလွန်ဖို့ ချည်း ဖြစ်နေရတော့သည်။

"အသံက ပိုတောင် တိုးသွားသလိုပါလား။ ဧကန္တ လိုင်းခွဲ ဖုန်းတစ်ခုခုကို ကောက်ကိုင်လိုက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုရင် အဲဒါ ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သရဲလား၊ ကြွက်လား"

"အာ ... လိုင်းခွဲဖုန်းလည်း မရှိပါဘူး မိန်းကလေးရာ။ ခွဲမထားပါဘူး

"

"ဒါဖြင့် ရှင်တို့ အိမ်က ဘာရှိလဲ ... ! Speaker phone လည်း မရှိ။ အမေလည်း မရှိ၊ လိုင်းခွဲလည်း မရှိ။ ရှင်ကိုယ်တိုင်ရော ရှိရဲ့ လား"

အဲဒီလို ဆိုရင်တော့ ဖိုးလူအေးမှာ "ပြောတတ်လိုက်တာ"ရယ်လို့ ချစ်စနိုးစိတ်နဲ့ "တဟင်းဟင်း" ဖြစ်ရပြန်ပါရော။ ဖိုးလူအေးရဲ့ ဘဝမှာ တစ်သက်မှ တစ်ခါ စတင်စိတ်ဝင်စား ရင်ခုန်မိလိုက်ရသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ၊ ကိုယ့်ရဲ့ မိခင်ကြီးတို့ ကြားမှာ ခုလို မပြေလည်နိုင်၊ မကျေနပ်နိုင်သည့် အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယောင်၍ မျှတောင် တွေးမထားမိခဲ့တာ။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေဟာ များ သောအားဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေတိုင်း မဖြစ်မနေ တစ်ကြိမ်ကြိမ် တစ်ခါခါမှာ တော့ ကြုံကိုကြုံလာရမယ့် ဖြစ်ရပ်မျိုးလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဖိုးလူအေးကျကာမှ ပဲ သူများ တွေထက် ကံကဆိုးပြီး ကြုံလာရတာမျိုးလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုးက သူများ တကာတွေမှာ လည်း ဖြစ်ပွားဖူးနေလို့ သာ ဖိုးလူအေးတို့ ကြားဖူးနားဝ ရှိနေရတာ နေမှာ ပေါ့။ ခုချိန်ထိကတော့ သေလုအောင် စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလာရမယ့် ကိစ္စမျိုးဟု မထင်မိသေးတာ အမှန်ပင်။

"ရှင့်မေမေက မိန်းဆီ ဖုန်းဆက်ခွင့်ကို မပိတ်ဘူးနော်၊ သေချာလား"

"သေချာတယ်"

"မပေါင်းနဲ့ လို့ ရော မပြောဘူးလား"

"မပြောဘူး၊ လုံးဝမပြောဘူး"

"ဟုတ်လို့ လား ... မဖြစ်နိုင်တာကြီး"

"လုံးဝဥဝသယုံ ဟုတ်တယ်ဗျာ"

"ဒါဆိုရင် ဘာတော့ ပြောသလဲ"

"ဗျာ"

"မိန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တစ်ခုခုတော့ ပြောကို ပြောမှာ ပဲလေ။ ပြောကို ပြောရမယ် သေချာတယ်၊ အဲဒါဘာလဲ၊ ဘာပြောသလဲ၊ ပြောပြ"

"အဲ ..."

"မအဲနဲ့ ... ပြောပဲပြော"

အင်း ... ဘယ်သင်းကလေးလောက်ကိုပဲ ကွက်ကွက်ကလေး ရွေးပြောလိုက်ရင် ကြားပျော် သက်သာစေလိမ့်မလဲ။ "အရှုပ်ကြီး"တွေ ဘာတွေကတော့ ဘယ်ထွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်တာ။

"အင်း ... မေမေ မကြိုက်ဘူးတဲ့ "

"ဟုတ်ပြီ ... ပြီးတော့ရော"

"ပေါင်းလို့ ကောင်းပါ့မလားလို့ သံသယရှိတယ်တဲ့ "

"အင်း ... ပြီးတော့ရော"

"ဒါပဲ"

"မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ၊ နည်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ထားလိုက်ပါတော့လေ ၊ အဲဒါဆို ရှင်ကရောဟင် ... !"

"ခင်ဗျာ ... ဘာကိုလဲ"

"ရှင့်မေမေကတော့ သံသယစိတ်ကြီးနဲ့ တဲ့ "

"ကျွန်တော်ကတော့ ဘာသံသယမှ မရှိဘူးလေ၊ မိန်းကလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပေါင်းသင့်ပေါင်းထိုက်တဲ့ ပေါင်းလို့ ကောင်းမယ့် သူငယ်ချင်းမလေးမျိုးဆိုတာ လုံးဝသေချာတယ်"

"ဟွန်း! အဲဒါနဲ့ ပဲ မိန်းခမျာမှာ သူ့မေမေကြီးက ဘာပြောပြောပေါ့ ... လို့ ဒီလောက် အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ ဖုန်းသံတကျီကျီကို သည်းခံပဲ နေရပြန်ရော"

ဖိုးလူအေးမှာ မိန်းရဲ့ အပြောကလေးကို "တဟင်းဟင်း"နဲ့ ပဲ ချစ်စနိုး ဆက်ဖြစ်နေမိဆဲ၊ မိန်းရဲ့ နောက်စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မျက်လုံးများ ပင် ပြူးထွက်သွားမိရပါတော့လေသည်။ ။

"ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ဆိုရင်တော့ အဲဒီလို သားတစ်ယောက်ရဲ့ အမေကြီးနဲ့ တစ်ဖက်က မိန်းကလေးတို့ ရဲ့ ပညာပြိုင်ခန်း၊ နောင်ဂျိန်ခန်းတွေကပဲ သိပ်ဖတ်လို့ ၊ ကြည့်လို့ ကောင်းတာ သိလား။ သမီးရေ ... အန်တီရေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်တွေပဲဆိုရင် ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီးပဲ၊ ဘာဆွဲဆောင်မှုမှ မရှိဘူး"

ဟိုက် ... ! သင်းကလေးဟာ ဇာတ်လမ်းကို ဆွဲဆောင်မှုရှိရှိကလေး၊ ဆန်းတပြားပြားကလေး ဖြစ်ရအောင် ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထုတွေထဲကအတိုင်း
မဖြစ်ဖြစ်အောင် ထပ်ချမတ်ချတွေ
လိုက်လုပ်ကြည့်နေချင်တာမျိုးများ လား။

"ဒါပေမဲ့ အပြင်လောက လက်တွေ့မှာ ကျတော့ ဖိုးလူအေး ပုံစံကြည့်ရတာ တကယ်ပဲ Serious မဖြစ်တာလား ဘာလား၊ ကြားလူဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်နေတဲ့ ပုံလည်း တစ်စက်မှ မရပါလား။ ဟင်း ဟင်း... ဟင်း ဟင်းနဲ့ ချည်းပဲ။ ထမင်းလေး ဘာလေးလည်း တစ်လှည့်တလေလောက် မလာတော့ဘူးလား"

ဗုဒ္ဓေါ ...။ ဒါဖြင့် ဖိုးလူအေးကပဲ ရှုံ့တွပြီး စိတ်ညစ်ပြနေတော့မှာ လား။ ဒါမှ မဟုတ် သင်းကလေးကပဲ မညစ်,ညစ်အောင် ဒီထက် ဝက်အူ ကျပ်ပြီး ညှဉ်းဆဲဇွတ်ဆန်ပြတော့မှာ လား။

"အာ ... မတူဘူးလေ၊ ဟိုဟာတွေကတော့ ဟိုသင်းပေါ့။ အဲဒီဇာတ် လမ်းတွေထဲက ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးတို့ ကတော့ သမီးရည်းစား တွေ၊ ချစ်သူတွေလေ။ အဲဒီတော့ ပိုဆိုးတာတွေ စိတ်ညစ်ကြရတာတွေ ရှိ မယ်၊ သူငယ်ချင်းပဲ ဆိုတာကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရယ်နေနိုင်သေးတာ ပေါ့"

"အောင်မယ်"

"အဲဒီလိုသာ တကယ်ပဲ ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ‘ မဟင်းဟင်း’ နိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်နော်။ စိတ်ညစ်လာမှာ ပဲနဲ့ တူပါတ ယ်"

"အလည်ကြီး"

ကဲ ...။ ညစ်ချင်လည်း ညစ်ရပါစေတော့။ မေမေကလည်း တကယ့် ကိုမလွယ်။ မိန်းသည် လည်း လုံးဝဥသိုကို မလွယ်မည့် သူတွေမှန်း သိ သိကြီးနှင့် ဖိုးလူအေးက ရှေ့တစ်ဆင့် ထပ်တိုးတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကျ သေချာသွားခဲ့ပြီ။

ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်စလေးမှာ မိန်း တစ်ရေးနိုးလာခဲ့တော့ ခုနက မက်နေတဲ့ အိပ်မက်ကလေးက အပြင်အထိပါ အတွေးပါ လာပြီး မိန်းရဲ့

မျက်နှာလေးက မှောင်ထဲမှာ တင် ပြုံးပြုံးကလေး ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ။

အိပ်မက်ဆိုတာ စိတ်စွဲမှ မက်တတ်တာတဲ့ ။ ဒါဖြင့် မိန်းက
ဧည့်ခံပွဲမှာ စကားလက်ဆုံကျ၊ ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲစွဲလာခဲ့မိတာပေါ့နော်။ အပြင်မှာ လည်း သူဟာ အိပ်မက်
ထဲကလိုပဲ ဆိုးဆိုးဂျစ်ဂျစ်ကလေးများ လား။

မျက်လုံးများ ပြန်လည်မှေးစင်းကျလာချိန်မှာ ခုနက မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်
မက်ကလေးကိုပဲ ကိုရီးယားကား ဇာတ်လမ်းတွဲရှည်တွေလို အခန်းဆက်
ဆက်တိုက်ပြန်မက်နေချင်မိသေးသည်။ ။

မက်ဦးမှာ ပဲ ဆိုတာကိုလည်း ရင်ထဲက သေချာသိသည်။ ။
